

ĐỨC TIN LÀ SỰ ĐẮC THẮNG CỦA CHÚNG TA

Thật là đặc ân được ở đây tối hôm nay trong sự hầu việc Chúa. Nhưng chắc chắn một điều đáng buồn vì nhiều người không thể có chỗ để ngồi xuống, sau khi chúng ta đã mời họ đến, và rồi không có chỗ nào để ngồi. Và khi tôi lên đây, ngay bây giờ, ồ, đã có nhiều người đứng quanh những cửa sổ, và đi lên đi xuống trên những đường phố, và vân vân. Và không—thậm chí không còn một chỗ nào để cho họ được—...bước vào trong tòa nhà. Nhưng nó chỉ là một nhà thờ thật nhỏ bé.

2 Và chúng tôi không hề quảng bá nó. Và thậm chí trên báo ở đây, chúng tôi chỉ...Ồ, một số những người bạn của chúng tôi gọi điện thoại đến, nói về việc đến để được cầu nguyện cho. Và chúng tôi bảo họ cứ việc đến. Vì vậy tin tức bắt đầu dần dần lan rộng ra, người nào đó đến từ Louisville, và rồi nói với một số người khác, và người nào đó. Anh chị em biết, đó là cách tin tức lan rộng ra.

3 Tôi muốn đến chỗ trường trung học dưới này. Nhưng họ... Tôi không thể nào trả nổi số tiền trường yêu cầu để được vào đó. Hoặc, sau đó chúng tôi sẽ quảng bá nó. Muốn cho dân sự, những người địa phương biết rằng không phải chúng tôi cố tình đẩy anh chị em ra khỏi nó, nhưng chúng ta biết chỗ này không gian rất hạn chế. Vì thế chúng tôi, nếu chúng tôi có thể có được trường trung học, thì chúng tôi sẽ làm vậy, nhưng chúng tôi đã không thể.

4 Vì vậy, bây giờ, tối nay là đêm cuối cùng cho những quyển sách ở phía sau, mà Ông Mercier và một số người có ở đây, và những cuốn băng ghi âm và vân vân.

5 Và rồi sáng mai là Trường Chúa nhật. Và ngay sau khi Trường Chúa nhật xong, ý Chúa, tôi sẽ giảng về bài giảng truyền bá phúc âm, sáng ngày mai. Điều đó sẽ bắt đầu lúc chín giờ ba mươi, tôi nghĩ như vậy, phải không, Anh Neville? Lúc chín giờ ba mươi,

Trường Chúa nhật bắt đầu. Và ngay sau khi các lớp Trường Chúa nhật kết thúc, chúng tôi muốn giảng chủ đề về một—về một sứ điệp truyền giảng, kêu gọi tội nhân. Và những đêm này hầu như chúng ta đã phát thẻ cầu nguyện, bắt đầu từ tối Chúa nhật vừa rồi, cho những người đau và có nhu cầu, những người đau yếu.

6 Và rồi, tối mai, chúng ta sẽ cố gắng để, nếu chúng ta có thể, bằng cách nào đó, thu lại tất cả những thẻ cầu nguyện đã được phát ra, từ những người đã đến và lấy thẻ cầu nguyện, chúng ta...sau khi sứ điệp kết thúc, nếu chúng tôi phải để cho một số người ra về, và rồi đưa những người khác lên, để chúng ta có thể tiến hành hàng người cầu nguyện, chúng tôi rất vui để làm điều đó.

7 Và thẻ cầu nguyện dành cho tối ngày mai sẽ được phát ra sau giờ Trường Chúa nhật vào buổi sáng. Ngay sau giờ Trường Chúa nhật, có lẽ, khoảng, mười một giờ ba mươi, thẻ—thẻ cầu nguyện sẽ được phát ra, ngày mai. Cho nên ai có những người thân, và vân vân, mà đang đến để được cầu nguyện cho, ồ, hãy đưa họ đến đây khoảng, ít nhất lúc mười một giờ ba mươi, nếu như họ không thể tham dự để nghe được Sứ điệp buổi sáng.

8 Đó là, nếu anh chị em phải đi đến một—một nơi thờ phượng, mà anh chị em thường đến, ồ, chúng tôi—chúng tôi không muốn lôi kéo anh chị em ra khỏi chỗ đó chút nào. Chúng tôi chỉ muốn anh chị em cảm thấy được tự do thật sự về điều mà anh chị em sẽ làm.

9 Tôi thật là bận rộn ngày hôm nay. Và mới vừa lúc này, họ đã đến, nói rằng, “Ồ, nếu anh xuống, anh có thể bắt đầu giảng ngay lúc này.” Nó đã, đền tạm nhỏ bé này, đã đầy người rồi. Vì vậy tôi chỉ suy gẫm về vài câu tôi đã nghĩ tôi sẽ giảng về, tối hôm nay.

10 Và muốn cảm ơn Chúa, trước hết, vì tất cả những gì Ngài đã làm cho chúng ta. Những lời báo cáo lại từ những người đã được cầu nguyện cho, và đã tham dự trong buổi nhóm. Những điều kỳ diệu đã xảy ra, chỉ trong nơi nhỏ bé này ở đây. Và không có gì hơn phải đến và được cầu nguyện cho một cách cá nhân, nhưng điều đó dường như những người phía sau trong quý thánh giá sẽ trở nên tốt hơn những người lên đây trên bục giảng này. Vì

vậy chúng tôi vui mừng vì điều đó. Thật rất tốt, khi thấy họ hiểu được điều đó như vậy.

¹¹ Bây giờ, tối hôm nay, tôi đã chọn một đề tài: *Đức Tin Là Sự Đắc Thắng Của Chúng Ta*. Và tôi muốn đọc một phân đoạn trong Kinh Thánh được tìm thấy trong Giăng Nhất, chương thứ 5 và câu thứ 4.

Vì lẽ sự gì sanh bởi Đức Chúa Trời thì thắng hơn thế gian; và đây là sự đắc thắng mà thắng hơn thế gian, ấy là đức tin của chúng ta.

¹² Bây giờ, những Lời tuyệt vời như vậy! Đức tin là sự đắc thắng của chúng ta. Và bây giờ, nói về sự chiến thắng. Có rất nhiều sự chiến thắng vĩ đại giành được trong sự trải dài của các năm mà nhân loại đã có mặt trên đất.

¹³ Tôi đã đọc cuốn sách nói về sự đầu hàng của—của Paris, mà ở đó, trong trận cuối cùng này, hay Thế Chiến thứ Hai, khi mà Hitler đã được đón vào thành Paris, tại Khải Hoàn Môn, người ta nói rằng nó là sự chiến thắng như vậy cho đến nỗi nó mất nhiều giờ cho những người lính Đức đó diễu hành đi kiêu chân ngỗng, ngay qua Khải Hoàn Môn. Trong khi đó Hitler đứng trong tư thế nghiêm và bầu trời phía trên, trở nên đen kịt, bầu trời đầy, những chiếc máy bay đang bay lượn. Một thời điểm chiến thắng như vậy, sau khi họ thắng trong cuộc chiến tranh với nước Pháp, và nước Pháp đã đầu hàng nước Đức.

¹⁴ Và rồi tại Luân-đôn, Anh quốc, tôi được đặc ân một lần thấy ở đó, tại hội nghị, hình ảnh trong phim về nơi mà...Nó đã bị chiếm bởi người Nga, đó là khi Berlin đã đầu hàng nước Nga. Và làm thế nào mà khối lượng quân trang khổng lồ đó, những khẩu đại bác to lớn mà họ có trên...đặt trên những chiếc xe tăng lớn này để có thể lăn bánh; cứ di chuyển vào Berlin. Anh chị em khó mà thấy được làm sao sự sống nào có thể tồn tại. Hết dặm đường này đến dặm đường kia, và mọi người lính bắn đều ra những phát súng chính xác, vào nơi mà họ chỉ đến giống như những đám châu chấu lớn. Họ đã vùi dập một cách đơn giản Berlin xuống đất.

¹⁵ Và rồi, khi, họ cho những chiếc xe tăng rút đi và quân—quân đánh bộ tiến vào và thu dọn, họ sai người đi và đón Ông Stalin

đến. Và khi họ đón ông ta, bằng máy bay, và nó đáp xuống, tất cả những người lính Nga đi xuống đường phố, đi kiểu bước xoắn và họ bước đi, như một kẻ chiến thắng, dấu hiệu chiến thắng của người Nga. Và cách mà Stalin đứng nghiêm trong khi hàng chục ngàn lính diễu hành qua các đường phố Berlin, lúc nó đã nằm dưới những đống tro tàn. Và khi những người phụ nữ Đức đã bị cưỡng hiếp trên những đường phố, và những người trẻ, bị giết, và một số bị thiêu, và vân vân, nhưng đó là sự chiến thắng hoàn toàn dành cho nước Nga.

16 Rồi tôi được kể rằng Napoleon, người chiến thắng vĩ đại của một thời đã qua...Cách đây vài năm, khoảng năm năm, tôi được đặc ân dùng chân gôn Waterloo. Và tôi đã...mua một cuốn sách nhỏ ở đó, và tôi đã đọc về cuộc đời của Napoleon. Ông ta ghét người Pháp. Ông đã đến Pháp, được sinh ra trên một hòn đảo, và đến nước Pháp để trả thù họ, nhưng ông trở thành một nhà chinh phục vĩ đại. Ông là một người đàn ông lịch thiệp, lúc khởi đầu. Nhưng sự thành công đã trở nên rõ ràng với ông.

17 Và được nói rằng những người phụ nữ, khi họ đặt con trẻ của mình lên giường, rằng ông ta rất đáng sợ...Ông ta đã giết chết tất cả những kẻ không thuận theo ý mình. Mà, những người phụ nữ đó, thay vì nói, “Ông kẹ sẽ đến bắt con đó,” họ sẽ nói, “Napoleon sẽ đến bắt con đó.” Và những đứa trẻ có đôi mắt sáng nhỏ bé sẽ trùm mền lại, thật nhanh, nghĩ về quái vật lớn Napoleon đó.

18 Nhưng, anh chị em thấy, sự chiến thắng mà ông ta đạt được đã không kéo dài. Ông ta khởi đầu, là người cấm bán rượu, và đã chết ở tuổi ba mươi ba, vì nghiện rượu.

19 Chiến thắng cái kiểu đó không kéo dài, bởi vì nó không phải là công việc đúng. Anh chị em không thể nào nhận được điều gì tốt lành từ những việc sai trật. Anh chị em phải chơi theo luật lệ của trò chơi đẹp.

20 Và bất cứ ai trong anh chị em cũng biết, rằng trong thế vận hội hay những trò chơi thể thao nào khác, cho dù bạn là người đến trước trong cuộc đua, nếu bạn không chơi theo luật, thì bạn sẽ bị loại ra. Bạn phải chơi đúng luật.

21 Và đó là đường lối đối với đời sống con người. Anh chị em không thể chơi sai luật trong trò chơi cuộc đời mà lại mong đợi được thắng. Anh chị em phải chơi theo Lời của Đức Chúa Trời và mục đích mà anh chị em được đưa đến đây.

22 Bây giờ, có rất nhiều người dường như không có loại mục đích gì trong cuộc đời, đặc biệt trong thời đại mà chúng ta đang sống bây giờ. Dường như người ta chỉ nghĩ rằng tất cả điều họ phải làm là giữ để đừng thua kém người khác, không lạc hậu với thời trang của thế giới, và không bỏ lỡ những cảm dỗ mà thế gian đã cho họ.

23 Giống như thế này, nếu các bạn đi học và một số bé gái mặc váy yếm nhỏ nào đó, hay áo đầm, hay là gì đó chị em muốn gọi, tất cả ước muốn của những cô gái còn lại trong trường ấy là chạy theo kiểu mẫu của cô gái đó. Một số phụ nữ thấy trên ti-vi người nữ nào đó bước ra, và mặc kiểu thời trang nào đó, ô, lòng tham muốn trong họ trỗi lên phải mặc và hành động giống như thế. Và điều đó dường như gần giới hạn về tham vọng của người Mỹ, là có được một việc làm mới, hay được tăng lương, và có ti-vi, hoặc xe hơi mới.

24 Tôi xin nói điều này. Những điều đó có lẽ cũng được đi, nhưng có những tham vọng khác trong đời sống con người cao quý hơn những điều đó. Và Cơ-đốc nhân nên đặt mình chịu ảnh hưởng bởi những tham vọng cao quý hơn.

25 Tôi nghĩ thật cần thiết để chúng ta ngồi xuống tự hỏi rằng tại sao chúng ta có mặt ở đây, trong nơi này. Và Ai đã từng đưa chúng ta đến đây, chúng ta nên xem xét điều đó và câu hỏi Ngài điều gì Ngài muốn chúng ta làm, mục đích mà chúng ta đến là gì, để hoàn thành mục đích Ngài dành cho chúng ta. Nhưng dường như chúng ta chỉ muốn theo kịp với thế gian mà thôi.

26 Vậy thì, Kinh Thánh nói rằng chúng ta có thể đắc thắng thế gian. Và làm sao chúng ta có thể làm điều đó? Không cần phải giữ để đừng bị thua kém thế gian. Nhưng Kinh Thánh nói rằng đức tin là sự chiến thắng mà thắng hơn thế gian này.

27 Điều này nhắc nhở tôi về một lần mà một...Tôi không thích nói lời này, nhưng anh ta chỉ là một tên ăn bám đến trước cửa.

Và anh ta nói, “Ông có thể cho tôi một—một cái bánh xăng-uyt không?”

²⁸ Tôi nói, “Được. Mời anh vào?” Và thay vì tôi làm cho anh ta một cái bánh xăng-uyt, tôi nghĩ mình cần dọn cái gì đó cho anh ta ăn. Và dọn cho anh ta những thức ăn mà tôi vớ lấy quanh đó, rồi mời anh ta ngồi xuống ăn. Và trong khi anh ta đang ăn, tôi nghĩ mình nên nói chuyện với anh ta, thấy anh là một—một lữ khách. Và tôi nói, “Anh từ đâu đến?”

²⁹ Anh ta hơi nhún vai, và nói rằng, “Không nơi nào cả.”

Tôi nói, “Rồi anh sẽ đi đâu?”

³⁰ Anh ta dừng ăn, và ngược nhìn tôi, và nói, “Không nơi nào cả.” Anh ta nhìn quanh rồi nuốt xuống một miếng to, và anh ta nói, “Thưa ông, chỉ nơi nào mà cái mũ của tôi có thể nghỉ ngơi được, thì đó là nơi tôi nghỉ ngơi.”

Tôi nói, “Tôi hiểu.” Tôi hỏi, “Anh đã làm điều này trong bao lâu?”

³¹ Anh ta đáp, “Ồ, vài chục năm, hoặc hơn nữa.” Chẳng có một ước vọng nào tốt hơn với—với chính anh ta!

³² Vậy thì, đó gần như là thái độ của nhiều người. Đúng điều mà tôi gọi là “những người buông xuôi, những người trôi nổi.” Và người ta gia nhập vào giáo hội gần giống như vậy thôi. Tôi thường nghĩ về “sự trôi nổi, trôi giạt.” Một miếng gỗ trôi giạt, nó chỉ bám vào bất cứ thứ rác rưởi nào. Đó gần như là cách những kẻ trôi nổi làm trong giáo hội hay bất cứ nơi đâu.

³³ Anh chị em thấy trên dòng sông, giống như dòng sông cuộc đời, đầy đầy những củ rêu dính trong những đồng rác rưởi. Và, tuy vậy, con thuyền, cũng làm bằng gỗ. Nhưng nếu anh chị em để ý, thì thấy gỗ đó đã được chủ, người đóng nên con thuyền, gọt đẽo. Không chỉ nó được gọt đẽo, nhưng nó còn được lèo lái bởi một người chủ, và nó được đẩy đi bởi một năng lực.

³⁴ Và chúng ta thấy đều được tạo nên cũng từ một chất liệu. Nó chỉ phụ thuộc vào cách thức vận hành tham vọng của chúng ta như thế nào. Anh chị em có muốn để cho Người thợ bậc thầy làm ra, tạo nên mình, điều mà Ngài có thể sử dụng, và điều mà

Ngài có thể kiểm soát, và điều mà Ngài có thể tác động quyền năng không?

³⁵ Nếu con tàu nhỏ nào đó mà đã được tạo nên khác biệt, và được làm nên bởi tay chủ, từng bị mắc kẹt vào đám cỏ dại nào đó trong vùng nước cạn, thì chắc chắn có một năng lực từ phía sau nó, giống như một bu-lông nhỏ mà người chủ có thể vặn nó, và đẩy nó ra lại chỗ nước sâu.

³⁶ Đức Chúa Trời muốn uốn nắn và tạo nên chúng ta điều Ngài muốn chúng ta là. Nhưng làm sao chúng ta có thể làm được điều đó, hoặc làm sao Đức Chúa Trời có thể làm được điều đó, khi chúng ta không chịu đứng im cho Ngài làm nó? Chúng ta muốn mình trở nên ông chủ của chính mình. Chúng ta muốn suy nghĩ theo cách riêng của mình.

³⁷ Và nhiều người đến nhà thờ, và gia nhập vào giáo hội, và ghi tên mình vào sổ sách, và thậm chí chẳng cần quan tâm những gì giáo hội đó tin, hay rà soát lại giáo hội đó, xem thử họ giảng Lời Đức Chúa Trời như thế nào, hay có đứng về phía Phúc âm một cách trọn vẹn hay không, hay có lấy bớt đi một phần và thêm thắt vào tín điều nào. Sự trôi nổi, buông xuôi, chẳng hề kể đến bất cứ điều gì.

³⁸ Nhưng để tôi nói với anh chị em đôi điều, tối hôm nay, với những anh chị em đang ở trong hay ở phía bên ngoài tòa nhà này. Anh chị em sẽ phải đi đến điểm đích vào một trong những ngày này, đó là sẽ lúc anh chị em ở trong trùng bóng chết. Tôi muốn khuyên anh chị em lúc này, hãy sửa soạn gặp Đức Chúa Trời mà sẽ phải gặp anh chị em vào thời điểm đó. Anh chị em hoặc sẽ gặp Ngài như là một kiệt tác mà Ngài đã làm nên, hoặc là một khúc củi rêu trôi đến đích cuối cùng của mình. Vậy nên anh chị em đừng sử dụng cuộc đời này chỉ trôi nổi đây đó, và trôi nổi loanh quanh, và—và tìm việc tốt hơn, và mặc quần áo đẹp hơn, và có ti-vi mới, hay là—hay là có xe tốt hơn. Sự Sống có ý nghĩa hơn thế. Đừng cố gắng sử dụng nó chỉ để nói rằng, “Ồ, nếu những người kia gia nhập giáo hội, tôi cũng, sẽ vậy.”

³⁹ Khi anh chị em gia nhập vào giáo hội, trước hết anh chị em nên xem thử, và tìm hiểu xem giáo hội đó đang ủng hộ điều gì. Có phải đó là nơi chỉ để người ta đến thông công với nhau không?

Hoặc, nó là một nơi để giảng ra Lời của Đức Chúa Trời hằng sống, và bênh vực cho những nguyên tắc mà Chúa Jêsus đã chết cho nó? Anh chị em nên làm như vậy. Chỉ đừng trôi nổi và buông xuôi theo thủy triều. Bởi vì, “Hãy vào cửa hẹp, vì cửa hẹp và đường chật dẫn đến Sự Sống, và kẻ sẽ đi vào đó thì ít.” Bởi vì, “Đường rộng thì dẫn đến sự hủy diệt, và kẻ vào đó thì nhiều.”

Chúng ta phải có mục đích cho điều gì đó.

⁴⁰ Bây giờ, không phải vậy trong những ngày đã qua, hay trong ngày hôm nay, mà khi một người đến với Đức Chúa Trời, người đó phải có mục đích về việc làm điều đó. Nếu mục đích của anh chị em chỉ là để trôi nổi với hội chúng đó, hay là liệu nó có ngược lên hướng về Đức Chúa Trời không?

⁴¹ Đa-ni-ên, khi ông bị bắt xuống Ba-by-lôn, mặc dù ông đang đi xa nhà, và ông sẽ phải làm nô lệ cho một dân tộc khác, nhưng Đa-ni-ên có mục đích trong lòng mình, cho dù người ta đã làm gì với ông, ông sẽ không để chính mình bị ô uế với tội lỗi của người Ba-by-lôn.

⁴² Ôi, giá như chúng ta có được những người dũng cảm như thế, mà có ý định trong lòng mình, “Nếu tôi là một Cơ-đốc nhân, tôi sẽ tìm thấy ơn Thiêng liêng mà thuộc về tôi, và công bố nó. Nếu Kinh Thánh dạy rằng tôi có thể nhận lãnh Đức Thánh Linh, thì tôi sẽ cứ quỳ gối cho đến khi Đức Chúa Trời ban cho tôi Đức Thánh Linh, và hoàn toàn không buông xuôi.”

⁴³ Cách đây một thời gian, tôi đã đọc câu chuyện cuộc đời của Chú Buddy Robison. Và ông là một con người vĩ đại như vậy, và một—một con người đáng yêu, và một con người có đức tin. Và ông trở nên đói khát Đức Thánh Linh, bởi vì Kinh Thánh đã dạy điều đó. Và nó kể rằng một ngày kia khi ông đang cày hàng bắp. Và ông đã cho con la già của mình, Alex, dừng lại, rồi đi xuống dưới hàng bắp và thưa rằng, “Đức Chúa Trời ôi, nếu Ngài không ban cho con phép báp-têm bằng Đức Thánh Linh, thì lúc Ngài trở lại trần gian này, Ngài sẽ tìm thấy xương của con đang nằm tại đây.” Đó chính là mục đích trong lòng anh chị em. Đó thật sự là vấn đề.

44 Khi anh chị em có loại mục đích ấy trong lòng mình, Đức Chúa Trời sẽ mở những cánh cửa sổ trên Trời. Điều gì đó phải xảy ra. Anh chị em phải được làm việc với Đức Chúa Trời, hãy có mục đích nào đó, và lòng biết ơn vì Ngài đã cứu anh chị em.

45 Và khi Đa-ni-ên có mục đích trong lòng mình, và ma quỷ bắt ông phải chứng tỏ điều đó, nhưng chúng ta thấy rằng sự việc vẫn cứ tốt lành cho dù đứng trước mặt sự tử đố.

46 Và một người thường xuyên đến với Đức Chúa Trời và thật sự, tận nơi đáy lòng mình, tìm thấy một đức tin vững vàng, thì sự việc vẫn tốt dù trước miệng của sự chết, hay trong miệng của bệnh tật, trong miệng của sự đau buồn. Nó sẽ đứng vững vàng, vì đức tin là sự đắc thắng. Anh chị em đã đắc thắng bởi đức tin của mình.

47 Áp-ra-ham, chỉ một con người chẳng có mục đích nào trong đời, chỉ cùng với cha mình và bạn bè, đến từ Ba-by-lôn. Họ định cư tại Si-nê-a, và ở đó họ đã xây lên một cái tháp, và vân vân. Và họ...

48 Một ngày kia, trong khi Áp-ra-ham đang cầu nguyện, không nghi ngờ, ông đã cầu nguyện suốt, đến nỗi ông đụng vào bàn tay của Đức Chúa Trời. Ông đã làm điều đó như thế nào? Bởi đức tin. Có lẽ ông đã nghĩ như thế này, “Nếu có một Đức Chúa Trời Đấng đã làm nên con tàu, để cho Nô-ê được nổi lên, thì Ngài vẫn còn sống ngày hôm nay.” Đâu đó trên vùng đất ngoại giáo, mà ông là một—một người kiêu ngạo, ông đã chạm được bàn tay của Đức Chúa Trời. Và tại đó, Đức Chúa Trời đã ban cho sự hiện thấy rằng có một Thành mà Người Xây và Người Tạo Dựng là Đức Chúa Trời.

49 Chúng ta đọc thấy tất cả những điều đó, trong cuộc đời của Áp-ra-ham, ông là một người kiêu ngạo và một khách lạ đối với thế gian, và ước vọng của ông là tìm cho được cái Thành đó mà Người Xây Dựng và Người Sáng Tạo là Đức Chúa Trời. Ông đã chạm được điều gì đó. Ông đã bắt gặp được Đức Chúa Trời, và đặt đức tin vào Đức Chúa Trời đó, mà điều ông thấy trước về Giê-ru-sa-lem Mới. Và ông đã đeo túi xách lên vai và trở nên một kẻ lang thang. Không phải chỉ trôi nổi loanh quanh, vì không có mục đích nào; nhưng ông đã có đức tin rằng có một Thành

mà Người Xây Dựng và Người Làm Nên là Đức Chúa Trời, một Thành phố Đời đời. Ông đã có một mục đích cho cuộc đời, để tìm được nơi đó.

50 Tôi xin nói ở đây, rằng, một ngày nọ khi cuộc chiến kết thúc, ông đã gặp Vua của Thành đó. Và Ngài ban cho ông tiệc thánh, bánh và rượu; Mê-n-chi-xê-đéc.

51 Ô, anh chị em không thể có ý định gì về lời hứa của Đức Chúa Trời, trong lòng mình, thì không thể tìm được sự xác thực cho nó. Nếu linh hồn của anh chị em đau khổ bởi tội lỗi và những nghi ngờ, và lúc trời lúc sục và những sự hỗn loạn, và có điều gì đó sâu thẳm trong anh chị em đang nói với anh chị em rằng có một nơi nào đó anh chị em có thể vượt qua những điều đó, thì tại sao anh chị em lại cứ trôi nổi loanh quanh từ giáo phái này sang giáo phái khác, từ nơi này đến nơi khác? Chỉ quỳ gối xuống cho đến khi anh chị em chạm được Thiên đàng.

52 Và như tôi đã nói tối hôm qua, đi vượt lên trên những rào cản âm thanh, rồi anh chị em sẽ có một mục đích trong cuộc đời. Anh chị em sẽ có một mục đích trong việc thuộc về một giáo hội. Anh chị em sẽ có mục đích trong việc chịu báp-têm. Anh chị em sẽ có mục đích với những gì anh chị em đang tìm kiếm. Bởi vì, chúng ta biết rằng Đức Chúa Trời là chân thật, và Đức Chúa Trời là thật, và Đức Chúa Trời không thể nói dối.

53 Và nếu Đức Chúa Trời đã đặt điều đó vào trong lòng Áp-ra-ham, bởi Tiếng Ngài, Lời Ngài, thì Đức Chúa Trời đã đặt trong chúng ta, trước chúng ta, trong Kinh Thánh Ngài, và bởi sự làm chứng của Đức Thánh Linh, bởi sự trở lại của Đức Thánh Linh với những dấu kỳ phép lạ, rằng Chúa Jêsus Christ vẫn còn đang sống, và hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi. Thế thì tại sao chúng ta không còn tìm kiếm những điều mà chúng ta ao ước nữa?

54 Nếu anh chị em cần, bất cứ nhu cầu nào, bất cứ điều gì mà Đức Chúa Trời đã hứa trong Kinh Thánh Ngài, thì tối hôm nay Ngài ở đây để đáp ứng nhu cầu đó. Không cần phải tìm đâu xa. Sự Hiện diện của Ngài ở đây. Thánh Linh của Ngài hiện ở đây. Và Ngài đang muốn, và sẵn sàng, và nóng lòng ban cho anh chị

em những điều anh chị em đang tìm kiếm. Tại sao anh chị em không chờ đợi lâu hơn nữa?

55 Khi anh chị em đến với Ngài, đừng đến như một kẻ trôi nổi, “Tôi sẽ đi lên xem thử nó có xảy ra không.” Anh chị em không bao giờ đi đến đâu cả.

56 Nhưng, khi anh chị em đến kiểu quyết tâm này, tức là anh chị em đã bán hết, khóa lại, cất trong kho, và đóng thùng; khi anh chị em đã mệt mỏi với thế gian, và tội lỗi, và sự vô tín, và sự hỗn loạn, và những nghi ngờ, và chạy đến với Đức Chúa Trời hằng sống, với một cái neo chắc chắn vào Vầng Đá Muôn Đời; Đức Thánh Linh đang có mặt ở đây để đưa anh chị em vào sự Hiện diện của Đức Chúa Trời hằng sống, đấng ban cho anh chị em đức tin để sẽ đắc thắng bất cứ điều gì có trong thế gian, sự đau ốm, bệnh tật, và thậm chí chính cái chết.

57 Anh chị em nói, “Anh đã nói ‘cái chết,’ Anh Branham à.” Và đó là điều tôi muốn nói: cái chết.

58 Chẳng phải La-xa-rơ người đã chết nằm trong đất, và đã ở trong sự thối rữa rồi, khi Chúa Jêsus phán với Ma-thê, “Các người đã chôn người ở đâu? Và nếu các người không nghi ngờ, các người sẽ thấy sự vinh hiển của Đức Chúa Trời?”

59 “Chẳng phải Ta đã bảo các người đừng nghi ngờ?” Ngài đã phán với Giai-ru đêm đó, hay ngày đó. “Nếu các người chỉ tin thôi, các người sẽ thấy sự vinh hiển của Đức Chúa Trời.” Thế thì đức tin đắc thắng sự chết. Đức tin chiến thắng trên sự chết. Đức tin chiến thắng trên tội lỗi. Đức tin chiến thắng trên bệnh tật. Đức tin chiến thắng trên sự lo lắng. Đức tin chiến thắng trên sự hỗn loạn. Đức tin đắc thắng trên thế gian.

60 Anh chị em nói, “Giăng, khi ông đã viết ra điều đó, ông không nói đến những nan đề của tôi. Ông không phải đối mặt với người mà tôi đang đối mặt. Ông ta không trải qua những điều mà tôi trải qua.” Đúng vậy.

61 Ông có lẽ không phải đối mặt với hoàn cảnh giống như chúng ta. Có lẽ ông không phải đắc thắng điều giống như vậy. Nhưng ông không hề loại trừ chúng, vì ông nói điều này, “Đức tin là sự chiến thắng mà thắng hơn thế gian,” toàn bộ sự việc. Nó như

thế nào? Có đức tin ở trong đó. Vượt lên trên nan đề. Khi chúng ta có Lời được chép của Đức Chúa Trời bày ra trước mắt chúng ta, và Đức Thánh Linh ở đây đang thực hiện và tỏ cho thấy sự sống lại của Chúa Jêsus, với lời hứa Thiêng liêng được viết ra ở đây, rằng, “Hễ điều gì các người xin trong lúc cầu nguyện, hãy tin các người nhận được nó, và các người sẽ có được điều đó.” Điều gì anh chị em phải làm? Hãy có đức tin. Không phải chỉ đức tin buông xuôi, không phải đức tin giả vờ, nhưng một đức tin chân thật.

⁶² Bây giờ, đức tin là kẻ chinh phục. Đức tin là kẻ đắc thắng. Nó không phải chỉ là một—một người tạo dựng hòa bình. Nó đắc thắng. “Đức tin là sự đắc thắng vượt trên thế gian.” Nó làm gì? Đức tin là gì? Là gì, “kẻ chinh phục”? Chinh phục và chiến thắng đều như nhau. Để *chinh phục*, điều đó có nghĩa là “đánh gục; giày xéo; xích lại; ném vào ngục.” Điều đó có nghĩa rằng tội lỗi mà từng cai trị, anh chị em cai trị nó giờ này. Nó có nghĩa rằng anh chị em đã đắc thắng nó. Anh chị em đã...Anh chị em đã đánh bại nó. Anh chị em trở nên vĩ đại hơn nó. Ô, tôi cảm thấy thật mộ đạo ngay bây giờ!

⁶³ Điều gì là trên hết, tội nhân hay là Chúa Cứu Thế? Chúa Cứu Thế, vì Chúa Cứu Thế thì có quyền năng hơn tội lỗi. Điều nào là trên hết, đấng chữa lành hay sự đau yếu. Không thể là đấng chữa lành trừ khi Ngài đắc thắng sự đau yếu. Đó là đấng chữa lành, Điều đó có thể chinh phục được sự đau yếu.

⁶⁴ Và đức tin là sự đắc thắng trên mọi sự rửa sả của ma quỷ. Đức tin là sự đắc thắng. Đức tin đặt vào điều gì? Không phải đức tin vào giáo hội, không phải đặt vào tín điều của mình, không phải đức tin vào con người nào đó. Nhưng, đức tin vào Chúa Jêsus Christ Đấng đưa ra lời hứa, đó là sự đắc thắng. Đó là gì? Đó là sự đắc thắng. Có người nói, “Cái tay của tôi vẫn còn bị bại.” Nhưng đức tin là sự đắc thắng. “Tôi vẫn còn cảm thấy đau yếu.” Nhưng đức tin là sự đắc thắng. Ô, nó thắng hơn thế gian.

⁶⁵ Khi anh chị em có thể vươn đến Đức Chúa Trời, bằng sự cầu nguyện, cho đến khi anh chị em sẽ thấy sự việc bị khuất phục dưới anh chị em, không còn điều gì có thể làm đau đớn anh chị em lúc đó. Anh chị em đã đắc thắng. Anh chị em có được một

khoảng không đến năm mươi dặm để cựa quậy. Anh chị em đang bơi lội tự do lúc đó.

⁶⁶ Anh em là người nghiện ngập và làm nô lệ cho rượu, anh em sẽ là ông chủ trên nó. Ma men đó khiến cho anh em uống, giờ này hẳn là ông chủ của anh em; nhưng khi anh em có đức tin, tôi không muốn nói là tin giả vờ, nhưng đức tin thật, hẳn trở nên đầy tớ của anh em lúc đó.

⁶⁷ Anh chị em những người không thể bỏ thuốc lá, thưa quý ông bà, khi nó đến một chỗ mà quý vị có thể đến điểm đó, tới chỗ mà anh chị em bởi đức tin đắc thắng nó, thì anh chị em sẽ làm chủ trên nó.

⁶⁸ Một người phụ nữ trẻ mà đang ngồi tại đây giờ này, cô đã từng lên bàn thờ này, hết lần này đến lần khác. Một người nữ tốt, nhưng trước đây rất lâu, cô đã bắt đầu hút thuốc. Và cô không thể nào thắng được điều đó. Và cô đã lên đây, và tôi cầu nguyện với cô, và dường như cô thật sự không thể đắc thắng được việc đó. Và điều—điều trước tiên anh chị em biết, tôi đã bảo với cô ở đây, tôi nói, “Sẽ có sự nguy hiểm với con đường đó.”

⁶⁹ Cô nói, “Anh Branham ơi, tôi đã khóc, tôi đã xin nài.” Anh chị em thấy đó, chỉ là sự cảm xúc, sự đánh gió thôi, điều đó sẽ không có ích gì.

⁷⁰ Và tôi đã xuống cầu nguyện cùng với cô, và đặt tay trên cô, và cô quay lại. Và—và sau vài ngày, tôi gặp cô lần nữa, chỉ gục ngã với khói thuốc lá, bàn tay vẫn còn màu nâu.

⁷¹ Và một đêm nọ, dưới kia, cô ta đến với một bác sĩ. Bắt đầu ngã bệnh và khô héo, đến nỗi chỉ là một người rất khăng khiu. Và bác sĩ nhìn cô, và ông nói, “Bệnh ung thư! Do hút thuốc lá!” Cô ấy đó, đang nằm đó chờ chết, thì cô ta phải bắt tay vào việc cần làm. Hiểu không? Một người sắp chết đuối thì sẽ vớ lấy một cọng rơm. Chừng nào anh chị em có thể ra khỏi nhà thờ này tối hôm nay, biết rằng mình có thể đến gia nhập vào Giám Lý hoặc Báp-tít. Chừng nào anh chị em còn ngồi đây mà nói rằng, “Bây giờ tôi sẽ chỉ...Tôi là một người tốt. Tôi không có gì sai.” Vâng, anh chị em sẽ chẳng hề làm điều gì với mình. Đúng vậy.

⁷² Nhưng khi anh chị em thấy tội lỗi của mình giống như Đức Chúa Trời nhìn thấy chúng, trong ánh sáng của Kinh Thánh Ngài; khi anh chị em biết, mình sẽ ăn năn hoặc bị hư mất. Điều gì đó sẽ xảy ra. Anh chị em sẽ bắt tay vào việc cần làm.

⁷³ Bước ra khỏi chỗ này, mà còn điều gì đó lẩn quẩn trong lòng bạn. Bác sĩ sẽ chối dậy, và đến gần, xem xét, rồi nói rằng, “Đây là cơn đau tim.” Anh chị em sẽ phải bắt tay vào việc cần làm.

⁷⁴ Đó là khi mà cô ta phải làm. Và người phụ nữ đó đang ngồi, nhìn tôi lúc này.

⁷⁵ Và Anh Roberson đang ở đằng sau đó, và Ông Wood ở đây, Anh Wood đang ngồi đầu đó ở đây, và tôi, đang đi sẵn, tôi nghĩ, ở đầu đó, trong chiếc xe tải. Và Đức Thánh Linh dường như đã đưa chúng tôi lên đường qua những ngọn đồi nhỏ, nơi cô ở. Và khi tôi đến đó, cô có một giấc mơ. Và khi Đức Thánh Linh đã giáng xuống trong căn phòng, và cô ta thật sự bắt tay vào công việc thật sự, từ đó trở đi cô không còn hút thuốc nữa. Và cô tăng được nhiều cân, và họ không còn tìm thấy dấu vết của ung thư nữa.

⁷⁶ Đó là gì? Đó là đức tin mà đặc thắng. Tại sao nó không đặc thắng khi tôi cầu nguyện cho cô ở đây? Bởi vì cô chỉ đang dao động. Nhưng khi bác sĩ nói, “Chị bị ung thư và sẽ chết,” cô đã bắt đầu làm việc nghiêm túc. Đó là cách nó phải trở nên, khi anh chị em phải bắt đầu vào việc cần làm. Tại sao còn kéo dài điều đó? Tại sao không bắt tay vào công việc ngay lúc này? Hãy đặt đức tin vào Đức Chúa Trời. Điều gì xảy ra nếu người phụ nữ kia đặt đức tin vào tôi? Thật là sai lầm, bởi vì tôi là con người. Nhưng khi cô thay đổi đức tin của mình, không dựa vào Đền tạm Branham hay vào William Branham, hay bất kỳ ai khác, nhưng đặt đức tin vào Chúa Jêsus Christ, thì cô có đức tin. Cô đã vượt lên trên tất cả những nỗi sợ hãi và nghi ngờ, và Đức Chúa Trời đã chữa lành cô. Và, ồ, cô đặc thắng. Đức tin là sự đặc thắng vượt qua.

⁷⁷ Tôi thường tự hỏi, tại sao những Cơ-đốc nhân muốn nản lòng với những điều đó dù sao đi nữa? Những người nam và những người nữ đến với tôi, nhiều lần, và nói, trong sự thú tội và vâng vâng, khi tôi thực hiện những cuộc nói chuyện riêng đó, và họ, chúng tôi gặp họ, chịu sự cảm động, xưng nhận đời sống đạo đức xấu xa và đủ—đủ các loại. Bởi vì, họ không thể nào chối

được điều đó; Đức Thánh Linh ở ngay tại đó. Nếu họ cố tình che đậy, Nó đưa ngay điều đó ra cho họ thấy. Cho nên họ có thể nói rõ điều đó ra. Nếu họ cố tình chạy trốn, Đức Thánh Linh sẽ chặn họ lại, mà nói rằng, “Chờ chút, đây là điều nào đó-nào đó.” Vì vậy khi họ đến, họ bắt đầu nói với tôi về những điều quen thuộc về thế gian. Và tôi đã để ý điều đó trong vòng những người tin. Anh chị em đang đi đến một chỗ nào đó. Anh chị em đang buông xuôi theo điều gì? Có tham vọng nào đó về anh chị em. Hãy thiết lập mục tiêu của mình nơi Đấng Christ, và dứt ra khỏi sự liên hệ với thế gian.

⁷⁸ Anh chị em sẽ lấy một tạp chí lên, nó sẽ nói, “Này, những người chữa bệnh Thiêng liêng trong thời đại này à? Không có những người chữa bệnh Thiêng liêng như vậy đâu.” Điều đó sẽ đặt sự nghi ngờ vào trong tâm trí anh chị em.

⁷⁹ Người nào đó lên đài phát thanh và nói, ồ, giảng một bài giảng rất hay, nhưng nói, “Thời kỳ của những phép lạ đã qua rồi,” và anh chị em sẽ ủng hộ cho điều đó. Đấy, điều đó làm cho anh chị em trở nên yếu đuối.

⁸⁰ Phản lại nguyên tắc hoàn toàn! Hãy trở nên đứng đắn với Đức Chúa Trời! Hoặc những điều bạn hiện có, hay là không có chút nào cả. Kinh Thánh của Đức Chúa Trời không dạy nó, thì hãy tránh khỏi nó. Nếu Nó dạy Điều đó, hãy giữ lấy Nó.

⁸¹ Tôi được nhắc nhở bởi điều này. Chẳng hạn điều gì xảy ra nếu chúng ta thực hiện một chuyến đi ngắn, đến một vùng đất khác, trong ba mươi ngày tới? Và trong vùng đất này, khí hậu rất tuyệt vời, đến nỗi chúng ta không muốn quay về nữa. Và tại đó chúng ta không hề chết hay bị già nua, nhưng chúng ta sẽ cứ ở đó mãi mãi. Tôi có thể tưởng tượng tôi gặp anh chị em đang đi đến một cửa hàng mười xu, để mua một mớ những thứ đồ đáng bỏ đi sao? Anh chị em sẽ tống khứ những thứ linh tinh mà anh chị em có.

⁸² Và khi anh chị em chỉ tự làm hỗn loạn mình, bởi việc gia nhập một giáo hội và rời giáo hội kia, anh chị em sẽ chông chất thêm toàn những thứ tạp nham. Nhưng nếu anh chị em suy nghĩ về nơi mà mình sẽ đến, anh chị em sẽ tống khứ tất cả những điều

ngghi ngờ và vô nghĩa kia đi. Anh chị em sẽ có một đức tin thật sự. Tôi nói với dân sự...

“Có phải Anh Branham mà cầu nguyện cho người đau đó không?”

“Vâng.”

“Ồ, đó là điều trái với đức tin của tôi.”

“Thế thì anh không có chút đức tin nào. Kinh Thánh dạy điều đó.”

Và bây giờ nhiều người bước vào hàng cầu nguyện, và họ nói, “Ồ, tôi có tất cả đức tin.”

“Rồi anh chị em làm gì ở trên đây? Ừ-m.Ồ, không phải như vậy.”

⁸³ Đức tin chân thật không biết thất bại. Nó không thể thất bại. Thậm chí chính sự chết không thể đánh bại được nó. Nó không hề biết sự thất bại. Những thử thách biết sự thất bại, nhưng đức tin không biết sự thất bại. Nó không thể bị đánh bại. Và đó là cách duy nhất để anh chị em có thể làm đẹp lòng Đức Chúa Trời. “Vì không có đức tin thì chẳng thể nào ở đẹp lòng Đức Chúa Trời,” Hê-bơ-rơ 11 chép.

⁸⁴ Và tại nơi này, có thể nào tôi hình dung anh chị em đi lòng vòng, một số Cơ-đốc nhân dùng tiếng rửa sả, dùng những từ ngữ thô tục, bần thiêu, và tuy nhiên thuộc về giáo hội? Có thể nào tôi tưởng tượng anh chị em đi đến vùng đất kia, và rồi đi khắp nước Mỹ, học mọi lời chửi rửa người Mỹ mà anh chị em biết, có thể nghe đến sao? Chắc chắn, anh chị em sẽ không. Điều mà anh chị em cố gắng làm, sẽ là học vài từ ngữ ở trên đó, đúng vậy, như để nói, “Anh thế nào?” dù sao đi nữa.

⁸⁵ Và tôi nghĩ nó sẽ—nó sẽ phù hợp hơn nữa cho những Cơ-đốc nhân, ngày hôm nay, nếu họ đang cố gắng học ngôn ngữ Thiên đàng, ngợi khen Đức Chúa Trời, mà chúng ta sẽ hát ở trên Đó, và vui hưởng. Và những người mà không tin vào việc la lớn, các bạn sẽ làm gì khi đến Đó? Các bạn sẽ bị đuổi ra khỏi nơi đó. Tốt hơn là hãy có đức tin, và đắc thắng lúc này, vì đức tin là sự đắc thắng mà vượt qua. Đừng, anh chị em đừng buộc vào mình những thứ nhỏ mọn như thế. Anh chị em sẽ có được sự đắc thắng.

Anh chị em nói, “Tôi phải làm điều đó như thế nào, Anh Branham?”

⁸⁶ Ồ, rất đơn giản. Chỉ...Bây giờ, tại những buổi nhóm ở đây, anh chị em hãy tự hỏi làm thế nào để đầu phục, làm thế nào... Dân sự ở trong tòa nhà này, tôi không biết nhiều người, và đôi khi trong những buổi nhóm tôi không biết một ai, thậm chí ngôn ngữ khác biệt. Nhưng làm sao tôi—làm sao tôi biết được điều đó? Là nhờ sự đầu phục chính mình. Cứ dâng mình cho Đức Thánh Linh, thì anh chị em không phải là anh chị em nữa. Anh chị em không biết mình đang nói gì. Anh chị em cứ để cho Ngài làm việc nói. Rất đơn giản như vậy.

⁸⁷ Nhiều anh chị em đặt đức tin vào những bác sĩ của mình. Và anh chị em nên có, nếu anh chị em có một bác sĩ. Và bây giờ khi điều gì đó sai trật với anh chị em, anh chị em sẽ đi đến với một vị bác sĩ già đáng tin để có thể tin cậy. Đó là điều anh chị em nên làm. Đó là điều tốt. Và rồi anh chị em phó thác sự việc của mình cho ông ta. Nếu ông ta bảo anh chị em nên đến bệnh viện, thì anh chị em đừng làm gì khác ngoài việc trở về nhà thu xếp quần áo và mang đến bệnh viện. Chắc chắn. Anh chị em có niềm tin nơi bác sĩ. Và nếu ông ta quyết định anh chị em tốt hơn, không cần phải đến bệnh viện, hay nên đi, ông ta sẽ ghi cho anh chị em một toa thuốc và cho anh chị em một cái túi đầy những viên thuốc. Và anh chị em sẽ uống thuốc đó, và anh chị em không biết gì về những viên thuốc đó cả. Nhưng anh chị em tin vào bác sĩ của mình.

⁸⁸ Còn Đức Chúa Trời thì sao? Và anh chị em sợ phải uống những viên thuốc Phúc âm mà Ngài ban cho anh chị em. “Bởi lần roi Ngài mà các người được lành bệnh.” “Đức tin là sự đắc thắng trên thế gian.” Hãy uống lấy Nó và xem thử điều gì xảy ra. Nó là một sự tin tưởng.

⁸⁹ Anh chị em bày tỏ sự tin tưởng anh em có nơi bác sĩ của mình, bằng cách uống thuốc của ông ta, dù anh chị em chẳng biết thuốc đó là gì. Anh chị em tỏ ra sự tin tưởng với bác sĩ, qua việc phó thác chính mình cho một ca mổ. Điều đó chứng tỏ sự tin tưởng của anh chị em dành cho bác sĩ.

⁹⁰ Nhưng khi đến với Đấng Christ, anh chị em lại sợ tiếp nhận Ngài ở Lời Ngài. Việc đó thế nào? “Đức tin là sự đắc thắng.” Anh chị em có thể giao phó trường hợp của mình cho Chúa Jêsus Christ, tối hôm nay, như anh chị em phó thác ca bệnh cho bác sĩ. “Xin ban cho con điều Ngài muốn, Chúa ôi. Ngài là Bác Sĩ cho ca bệnh.” Thế thì anh chị em có được sự đắc thắng. Anh chị em có đức tin để đắc thắng. Anh chị em sẽ không hề sẵn tìm xếp hàng xin cầu nguyện nữa. Anh chị em sẽ không còn cần phải sẵn đuổi điều gì khác nữa. Anh chị em sẽ có được nó ngay ở đó. Nó sẽ được giải quyết hết thảy. Anh chị em sẽ không bao giờ nhảy từ giáo hội này đến giáo hội khác, để xem thử giáo hội *này* có điều đó không, hoặc giáo hội *kia* có không, *họ* không có nó. Thế thì anh chị em đã có điều đó. Khi anh chị em có đức tin, thì anh chị em có sự đắc thắng.

⁹¹ Tôi nói với anh chị em điều mà chúng ta cần tối hôm nay tại nước Mỹ, và điều chúng ta cần tối hôm nay trong đền tạm này, là hãy để cho Bác Sĩ Jêsus bước vào và thực hiện ca phẫu thuật dựa trên đức tin của chúng ta.

⁹² Bác sĩ nói với bạn, “Anh bị đau ruột thừa, nó đã làm độc. Nên lấy nó ra. Anh có *cái này*, *cái kia*, hay cái nọ, nó không ổn. Nó phải được lấy ra.” Ồ, ông ta lấy nó ra để phần cơ thể còn lại của anh chị em có thể hoạt động tốt.

⁹³ Và tối hôm nay vấn đề gì với đức tin của chúng ta? Anh chị em e ngại để cho Đức Chúa Trời lấy Lời phẫu thuật của Ngài, Dao Mổ của Ngài, sắc hơng gươm hai lưỡi, và giải phẫu chúng ta, và nói với chúng ta rằng những vũ điệu những trò bịp bợm của chúng ta là sai. Và chúng ta cần phải từ bỏ mọi bóng tối, và chèo về lời hứa Đời đời của Đức Chúa Trời. Ồ, nếu chúng ta làm thế, Chúa Jêsus sẽ thực hiện ca phẫu thuật dựa trên đức tin của chúng ta, để lấy đi mọi nghi ngờ, mọi sự sợ hãi, và mọi sự lo lắng, mọi tội lỗi, mọi điều khác tồn tại ở đó. Và rồi khi đức tin của chúng ta được giải phẫu một cách rõ ràng, chúng ta bước ra như một tạo vật mới. Chúng ta trở nên khác biệt lúc đó. Chúng ta cần một ca phẫu thuật đó. Anh chị em có thể tin cậy Chúa Jêsus Christ để cho ca giải phẫu đó xảy ra không? Anh chị em có thể tin nơi Ngài

không? Anh chị em có thể nói, “Lạy Chúa là Đức Chúa Trời, theo Lời Ngài không?”

94 “Theo Lời Ngài,” như những môn đồ đã nói trong Thánh Mác 5. Khi họ nói, “Chúng tôi đã làm suốt đêm, không bắt được chi hết. Dầu vậy, Chúa ôi, theo Lời Ngài, tôi sẽ thả lưới,” Phi-e-rơ đã nói.

95 “Lạy Chúa, tôi là người đánh cá. Tôi biết những dấu hiệu khi nào mặt trăng thật đúng. Tôi biết khi nào cá đi cắn câu, và khi nào không. Tôi biết khi nào chúng hợp thành đàn, và khi nào chúng không. Không chỉ thế thôi, nhưng tôi đã kéo lưới suốt đêm. Và đây là một hội đồng của các tiến sĩ ở đây với tôi, hội tiến sĩ ngư nghiệp, và chúng tôi biết nghề của chúng tôi. Và chúng tôi đã tìm kiếm trong con nước này suốt cả đêm dài, mà không bắt được gì cả. Nhưng theo Lời Ngài, Chúa ôi. Tôi sẽ thả lưới xuống.”

96 Bởi vì Bác—Bác sĩ Phẫu thuật trưởng đã nói vậy! Bác sĩ Trưởng khoa đã nói như vậy! Và họ đã kéo lên được vô số cá đến nổi lưới bắt đầu đứt ra. Tại sao vậy? Đức tin là sự đắc thắng. Thậm chí ở đó không có lấy một con cá ở trong nước. Nhưng khi Đức Chúa Trời đã hứa, thì Ngài sẽ tạo ra cá và đặt chúng ở đó.

97 Có lẽ không còn một cơ hội nào để cho bạn sống. Bạn có lẽ sắp chết với bệnh ung thư. Bạn có lẽ bị buộc phải ngồi xe lăn. Bạn có thể bị mù hoàn toàn. Tôi không biết nan đề gì bạn đang đối diện. Nhưng nếu bạn sẽ lấy toa thuốc của Bác Sĩ trưởng, “Mọi điều các người xin trong lúc cầu nguyện, hãy tin các người nhận được nó, và các người sẽ có được nó.” Và hãy tin rằng đức tin đó sẽ chiến thắng bất cứ nỗi khó khăn nào hiện có. Có lẽ anh chị em quá nặng gánh với tội lỗi đến nỗi linh hồn của anh chị em trở nên dơ bẩn hết mức. Có lẽ anh chị em đã cố gắng thoát khỏi tình nóng nảy đó, lưới vu khống đó, nói chuyện tầm phào trên điện thoại. Anh chị em có thể đã cố gắng thử mọi phương thuốc mình biết được. Nhưng nếu anh chị em chỉ để cho Chúa Jêsus Christ đến trong anh chị em tối hôm nay, Ngài sẽ giải phẫu đức tin của anh chị em, và ban cho anh chị em một đức tin có thể leo lên cao hơn bất cứ điều gì mà thế gian có thể tạo ra. Tại sao? Đức tin là sự đắc thắng mà thắng hơn thế gian.

98 Làm thế nào anh chị em có thể nghi ngờ, khi Chúa Jêsus Christ Con Đức Chúa Trời hằng sống đang hiện diện ở đây giờ này? Thánh Linh lớn của Ngài ở trong tòa nhà này. Lời đã hứa, rằng, “Kìa, Ta thường ở cùng các ngươi luôn, cho đến tận thế.” Nó được hứa bởi Chúa. Đức Chúa Trời phải giữ Lời Ngài. Anh chị em có tin điều đó không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Khi Ngài hứa Ngài sẽ làm những điều này, Đức Chúa Trời buộc phải làm như vậy một cách trang trọng.

99 Bây giờ tôi muốn anh chị em suy gẫm điều đó. Nếu anh chị em có tội, nếu có điều gì sai trật trong đời sống của anh chị em, tôi muốn anh chị em suy nghĩ kỹ đến nó, trong khi chúng ta cúi đầu giây lát để cầu nguyện.

100 Trước khi chúng ta cầu nguyện, tôi muốn hỏi câu này. Tôi muốn hỏi nếu có một ông, bà, chàng trai, hoặc cô gái nào, ở trong tòa nhà này, mà muốn đưa tay lên nói rằng, “Chúa ôi, con thật dường như không thể đắc thắng. Dường như con biết rằng con không nên làm những điều này. Con—con biết con không nên làm *điều này* và *điều nọ*. Nhưng con muốn Ngài giải phẫu đức tin của con ngay bây giờ, sau Sứ điệp này. Con muốn Ngài khám cho kỹ cho con, và giải phẫu từng căn bệnh nhỏ nhất trong đức tin của con, hầu cho con đắc thắng được những điều này.” Hãy giơ tay lên với Ngài. Anh chị em sẽ làm điều đó không? Xin Chúa ban phước cho anh chị em. Có đây những bàn tay! Nhỏ bé...

101 “Chúng ta hãy để sang một bên mọi gánh nặng, và tội lỗi dễ vấp vương chúng ta, và kiên nhẫn chạy trong cuộc đua đã bày ra trước mắt chúng ta, hãy nhìn xem Đấng Cội Rễ và Cuối Cùng của đức tin, là Chúa Jêsus Christ.”

102 Bao nhiêu người ở đây, đau ốm và có nhu cầu, hãy đưa tay lên và nói, “Chúa ôi, xin phẫu thuật đức tin của con. Con có nhu cầu tối nay, Chúa ôi?” Xin Đức Chúa Trời ban phước cho anh chị em.

103 Đức tin là sự đắc thắng. Làm sao chúng ta có được đức tin? “Đức tin đến bởi sự người ta nghe, và nghe Lời của Đức Chúa Trời.”

104 Bây giờ dành cho anh chị em mà có nhu cầu, linh hồn đầy tội lỗi. Tôi không thể thực hiện lời kêu gọi tin nhận, để anh chị

em đến đây nơi bàn thờ, như kiểu đèn tạm này có, bởi vì không còn một chỗ trống nào. Có nhiều người đang đứng xung quanh những bức tường. Có nhiều người mà ở—mà ở trên những bệ thờ ở đây, và thật sự là nơi chúng ta không thể làm điều đó được. Nhưng tôi sẽ cầu nguyện cho anh chị em bây giờ. Và anh chị em hãy dâng chính mình cho Đấng Christ ngay giờ này, trong khi tôi cầu nguyện.

¹⁰⁵ Lạy Chúa kính yêu, chúng con cầu xin sự thương xót Thiên thượng của Ngài trên những linh hồn ăn năn sám hối đang chờ đợi này, là những người tin rằng Ngài hiện có, và là đấng hay thưởng cho những ai siêng năng tìm kiếm Ngài. Và con cầu xin Ngài thương xót đến họ, Chúa ôi. Và bất kể là gì đi nữa, bệnh ung thư nghi ngờ, ung thư nóng nảy, khối u ác tính của lòng vô tín, xin lấy nó ra ngay bây giờ, Chúa ôi, và ban cho họ Đức Thánh Linh. Xin đổ đầy cho linh hồn họ bằng sự nhân từ Ngài. Xin báp-têm họ vào trong vương quốc của Ngài ngay bây giờ, khi họ đưa tay lên xưng tội trong đức tin của họ. Và cầu xin Ngài, Hỡi Đức Chúa Trời đầy lòng thương xót, xin làm điều này cho họ.

¹⁰⁶ Vì họ đã thay đổi tư tưởng của mình về—về sự trôi nổi trên biển. Họ cần phải đến với xưởng đóng tàu và được dỡ ra bởi Đấng Đóng Tàu bậc thầy, và được trở nên một tạo vật mới trong Chúa Cứu Thế Jêsus, và được thêm năng lực bởi Thánh Linh Ngài, được cai trị theo ý Ngài. Vậy xin ban cho họ điều đó ngay giờ này, Cha ôi, khi chúng con khiêm cung cầu xin trong Danh Chúa Jêsus, Con Ngài.

¹⁰⁷ Và bây giờ, Chúa ơi, có nhiều bàn tay đã đưa lên trong không trung, hay là đi lên không trung. Họ đã nhận thấy rằng họ đã từng ở hết chỗ này đến chỗ kia, nhiều người trong họ. Họ đã lái xe nhiều dặm qua các—các các tiểu bang, để đến với một người như vậy—như vậy để cầu nguyện cho người đau. Và họ đã đến, có lẽ, đã đi trên những con đường dài xuống đây. Và con thật cảm kích điều đó, Chúa ôi. Điều gì xảy ra nếu họ không tin con, như là tôi tớ của Ngài? Thế thì họ sẽ không đến. Con cảm ơn Ngài vì Ngài để cho họ có đức tin vào lời cầu nguyện của con.

¹⁰⁸ Lạy Chúa là Đức Chúa Trời, con chân thành cầu nguyện cho mỗi một người ngay bây giờ, rằng Ngài, Đức Chúa Trời vĩ đại trên

Trời, sẽ vận hành Thánh Linh Ngài vào trong đời sống của họ, và sẽ chặt đứt đi mọi sự vô tín. Xin cho họ biết rằng ấy là, “Đức tin là sự đắc thắng.” Không có ai trên đất này, không có giáo hội nào, hay lời cầu nguyện nào đó từ con người nào đó, mà có thể giúp đỡ, nhưng đức tin là sự đắc thắng.

¹⁰⁹ Chúng con đã đọc thấy Con Ngài, Chúa Cứu Thế của chúng con, “Đi vào quê hương của Chính Ngài, và có những người mà nói rằng, ‘Người này là Ai vậy? Đó chẳng phải là con trai người thợ mộc sao? Chẳng phải chúng ta biết Người và mẹ Người? Và tên bà là Ma-ri. Và đây là Giu-đe, và Giô-na, và chị em người.’ Và họ đã xúc phạm Ngài. Và Ngài lấy làm lạ về sự vô tín của họ, và không thể làm những việc quyền năng.”

¹¹⁰ Chúng con nhận thức rằng, cho dù con người vĩ đại như thế nào có thể được ơn trước mặt Ngài, nhưng đức tin của chính chúng con là sự đắc thắng. Con cầu nguyện, Đức Chúa Trời ôi, để Ngài khiến cho những người từ nơi đây, và tỏ chính mình Ngài ở đây tối hôm nay, nơi đức tin đặt trọng tâm trên những nguyên tắc về sự phục sinh của Chúa chúng con. Ngài không chết, nhưng Ngài đang sống mãi. Và Ngài đã hứa, “Ta sẽ ở cùng các ngươi, luôn, thậm chí cho đến tận thế.” Và chúng con tin rằng Ngài đang hiện diện ở đây.

¹¹¹ Và chúng con cầu nguyện, Chúa Kính Yêu ôi, rằng tối nay, rằng Ngài sẽ tỏ cho thấy chính Ngài một cách hữu hình, hiện diện. Và xin cho Đức Thánh Linh nắm bắt được mọi tấm lòng, và thực hiện sự phẫu thuật về đức tin, để họ có thể đắc thắng được sự đau ốm của họ, và sự đau khổ của họ, và bệnh tật của họ. Đi ra khỏi đây với một đức tin kiên định, cho dù, nếu chưa có điều gì xảy ra, tuy nhiên nó sẽ tạo dựng một đức tin để nói rằng điều đó đã được nên. Đó là sự đắc thắng. Nó chiến thắng thế gian. Vì chúng con cầu xin điều đó trong Danh Ngài và vì sự vinh hiển Ngài. A-men.

¹¹² Tôi thấy thật là khó không biết làm thế nào gọi lên hàng người xin cầu nguyện. Vì cái cửa kia đã bị tắc nghẽn đường, và cửa này bị tắc nghẽn đường, và quanh những cửa sổ, quanh những cửa ra vào, và ở trên này. Tôi có thể cố gắng, nếu anh chị

em muốn tôi làm. Tôi—tôi có thể cố gắng gọi một hàng xin cầu nguyện.

¹¹³ Nhưng tôi sẽ nói điều này, sau việc này. Tôi đã giảng niềm tin cho chính mình. Tôi nghĩ, nếu anh chị em sẽ cứ cung kính, và chỉ lấy hết đức tin mà anh chị em có, như đức tin của con người, và đặt nó vào tay của Đức Chúa Trời, và nói rằng, “Bây giờ, Chúa ôi, xin hãy nhận lấy điều nhỏ bé của con mà con đã dâng lên cho Ngài, và khiến cho đức tin của Ngài đến với con,” Tôi tin rằng Ngài sẽ chữa lành cho anh chị em, và xin để tôi gọi anh chị em ra ngay từ bục giảng này, thậm chí anh chị em không cần lên đây đâu. Anh chị em có tin điều đó không? [Hội chúng nói, “Amen.”—Bt.] Nhưng nếu anh chị em có thể cầu nguyện, anh chị em hãy đưa nó lên, chúng tôi sẽ sử dụng nó, dù sao đi nữa. Vì vậy, chúng ta tin. Bây giờ, tôi muốn...Điều đó mới vừa hiện ra trong tâm trí của tôi lúc này.

¹¹⁴ Vì, Billy đã bảo tôi, khi chúng tôi mới bước vào, cách đây vài phút, anh ấy đã phát ra một số thẻ cầu nguyện tối hôm nay. Bởi vì, chúng tôi cầm theo không nhiều lắm tối hôm qua. Và anh ấy nói, “Có một số người ở đằng kia, bố ơi, họ cần thẻ cầu nguyện. Và con đã phát chúng ra cho họ.”

Tôi nói, “Được rồi.”

Anh ấy nói, “Nhưng làm thế nào bố sẽ gọi lên hàng người xin cầu nguyện?”

¹¹⁵ Thế thì đám đông người ở đằng sau kia. Bây giờ họ đang ở mọi lối đi quanh các phía. Cho nên khó có cách nào để làm điều đó, để gọi lên xếp hàng cầu nguyện. Chúng ta không...

¹¹⁶ Có gì khác biệt về anh chị em đang đứng đây, hay ngồi tại chỗ mà anh chị em đang ngồi? Nhưng sẽ phải có đức tin mới thực hiện được điều đó. Điều đó sẽ lấy đức tin của anh chị em, cộng với đức tin của tôi, cùng đức tin của Đức Chúa Trời. Hợp lại nó với nhau, và đức tin của tôi và đức tin của anh chị em sẽ phai nhòa, và đức tin của Đức Chúa Trời sẽ trở nên trội hơn, và các công việc sẽ được thực hiện.

¹¹⁷ Tôi muốn hỏi anh chị em điều này, dựa trên những điều căn bản này. Anh chị em có tin đây là Lời của Đức Chúa Trời không?

[Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Thế thì, nó không thể nói dối, nếu đó là Lời Đức Chúa Trời. Nó phải đúng. Thế thì, nếu đó là Lời của Đức Chúa Trời, và nó đúng, thì Ngài bị buộc với mọi Lời mà Ngài đã phán ra ở trong đây. Ngài buộc phải giữ Lời đó.

118 Bây giờ, nếu anh chị em bị bệnh hay sắp chết vì bệnh bạch cầu, hay ung thư, bệnh lao, hay là gì khác, và anh chị em lên đây, và tất cả được đưa đến quý vị mục sư truyền đạo mà chúng ta biết, trong tòa nhà này, và đưa họ lên đây và cầu nguyện cho họ, mỗi một người trong anh em, cho đến khi, trừ khi anh em chính anh em có đức tin, thì nó sẽ không có tác dụng. Hiểu không?

119 Nhưng nếu người nào đó sẽ được lành, có lẽ sau khi anh em đã để ý, rằng được đã chữa lành hay đã công bố họ được lành, điều đó sẽ giúp cho đức tin của anh em, bởi vì anh em thấy họ đã được lành.

120 Tại Durban, Nam Phi, mới đây, tôi đang cầu nguyện và họ đã mang lên trên bục giảng một người. Và anh chị em biết câu chuyện đó. Tôi đã kể nó cho nhiều người trong anh chị em. Cách mà một phụ nữ đã được chữa lành ở đó, là một người Hồi giáo. Và họ có nhiều người trong mỗi chi tộc. Mà, hai mươi chi tộc, hoặc hơn nữa, đã ở đó. Và rồi khi sự việc xảy ra, với một đứa con trai mà được sinh ra, đã bị khòm, bước đi bằng bàn tay mình.

121 Và khi Đức Thánh Linh bắt đầu nói với anh ta...Anh ta là một—một người Zulu. Và khi Đức Thánh Linh bắt đầu phán, và nói với con người đó, người bộ tộc ở châu Phi, thậm chí không biết tay trái hay tay phải, và bảo anh ta là ai, họ đã đứng lên. Và những thầy mo đứng đó, đã xuất thần. “Đây là điều gì mới vậy?” họ hỏi. Và những người thủ lĩnh mà đang được quạt bằng những cái quạt, đã làm những cái quạt dừng lại.

122 Nhưng Điều đó đã nói rằng, “Trong lều mà anh đang sống, có một bức tranh của Chúa tôi, đang treo trên tường.” Và cha mẹ của anh ta, đang ở phía sau cùng, với hàng trăm ngàn người, đã đưa tay lên để làm chứng sự thật.

123 Và nói, “Này, mà, anh có một người anh trai đang cưỡi trên một con dê hoặc con chó màu vàng, và bị đau chân, anh ta phải đi bằng một chiếc nạng. Và anh ta đang có mặt tại buổi nhóm.

Nhưng đức tin của anh ta ngay giờ này đã chiến thắng, và anh ấy đã được lành.” Bởi vì sao? Sự đụng chạm đó của một người da trắng, thậm chí không thể nói được ngôn ngữ của anh ta, có thể bảo cho anh ta biết anh ta là ai, và điều gì đã xảy ra. Kiểu quyền năng đó là gì vậy?

¹²⁴ Và chàng trai nghe điều đó qua một người thông dịch, và anh ta đã ném cái nạn xuống. Và chạy lên đây, chạy và nhảy nhót, vì vui mừng.

¹²⁵ Và khi người anh trai của anh, người mà không thể biết tay nào là tay trái hay tay phải, nhưng nghĩ tôi đang cố gắng khiến anh ta nhảy một—một vũ điệu, điệu nhảy thổ dân. Thấy em trai của anh chạy lên và nhảy, điều đó đã làm điều gì đó với anh. Và anh đã vượt qua những rào cản tội lỗi vì lòng vô tín. Và tôi nhìn lại, và thấy có một khả tượng, rồi bảo anh đứng trên chân mình. Anh ta đã được chữa lành.

¹²⁶ Và chàng thanh niên, không mấy thông minh, tâm trí không đủ, để hiểu những gì tôi nói, sau khi người thông dịch đã bảo cho anh. Và anh ta có một sợi dây chuyền đeo trên cổ. Và tôi cầm lấy sợi dây chuyền, và nói rằng, “Chúa Jêsus Christ đã khiến cho anh được khỏe mạnh. Hãy đứng lên.” Thanh niên đó người mà đã sinh ra trong sự đau ốm, đã đứng trên chân mình. Không chỉ thế thôi, tâm trí của anh cũng trở nên bình thường. Nước mắt chảy dài xuống cái bụng đen sì của anh. Và sự vinh hiển của Đức Chúa Trời đã giáng xuống tại nơi đó, đến nỗi hai mươi lăm ngàn người ngoại đạo còn non nớt đã được chữa lành cùng lúc đó.

¹²⁷ Họ đã làm điều gì? Sáng hôm sau, tôi đang ngồi trong cửa sổ, sau khi viên thị trưởng thành phố đã đến, bảo, “Hãy nhìn ra ngoài cửa kia. Anh thấy một sự ngạc nhiên.” Và sáng hôm sau, có bảy toa xe chứa đầy những cái nạn, và xe lăn, và nhiều thứ khác nữa, đang đi dưới...Đang đi dưới phố, với nhiều người đã tham dự, tối hôm trước, bước đi dưới phố. Người Zulu, và Shungii, và Bazuta, và Xhosa, nhiều bộ tộc khác nhau mà đã tranh chiến với nhau; đã hòa thuận lại, tay trong tay, đang hát, “Mọi sự đều có thể được, chỉ tin mà thôi,” bằng tiếng mẹ đẻ của họ.

¹²⁸ Tôi đứng lên từ cửa sổ, và đưa tay ra ngoài trời, và đáp lại, “Ân điển lạ lùng, nghe thật dịu êm, và đã cứu người khốn khổ

như tôi.” Thật là một cảnh tượng vinh quang mắt tôi đã được chiêm ngưỡng thật là gần, đến nỗi tôi đã thấy được Chúa trong sự hiện thấy, vào lúc đó.

129 Điều gì vậy? Nó khuấy động điều gì đó. Dân chúng họ không phải là những kẻ trôi nổi. Họ chưa bao giờ được nghe trước đó. Và khi họ nghe, chỉ với sự đơn sơ như con trẻ, họ chỉ chớp lấy nó. Tất cả điều đó chỉ thế thôi. Họ chỉ...Họ không cần phải chịu phẫu thuật. Họ chỉ thấy nó và đi theo nó, và nó là của họ. Không có ai có thể bảo họ điều gì khác; họ đã thấy sự việc đó xảy ra.

130 Bây giờ, nếu Chúa Jêsus vẫn còn sống, và còn ở đây tại Jeffersonville, Indiana, trong hiệp chủng quốc Hoa Kỳ của nước Mỹ này, nếu Ngài chính là Đức Chúa Trời không hề thay đổi đã từng ở tại đây đêm nọ, để ban cho thầy truyền đạo mù kia được sáng, thì Ngài cũng là Đức Chúa Trời mà cho đứa trẻ bị bệnh bạch cầu, sắp chết, khi các bác sĩ sáng hôm sau đã thông báo rằng nó được lành.

131 Chỉ mới đây tôi thấy một bài báo nói về điều này ở ngay đây, tôi nghĩ, một trong những cuốn sách này. Tôi không chắc lắm. Tôi vừa đọc nó ngày nọ, và tôi nghĩ tôi đã đặt nó lại trong một số của thứ này ở đây. Tôi có thể không...Tôi không chắc. Nhưng tôi đã đọc một bài báo từ một cửa...Đây này, ngay ở đây. Một trong những tờ báo ở trên đây tại—tại Mich-...Hay là, ồ, đó là về chiến dịch vừa rồi của tôi ở trên đây, một bài viết trong tờ báo. Mà có một phụ nữ, tôi...Nó đã xảy ra tại Burlington, Vermont. Và cô ấy đã hoàn toàn thất vọng. Cô không nhận được cái thẻ cầu nguyện nào từ những chàng trai ngày đó. Và Gene, và Leo, và Billy, cùng một số anh em ở đây, đã ở đó. Và cô đang ngồi ở phía đằng sau, và thỉnh linh...Cô đã tự hỏi tại sao cô không thể đứng vào hàng cầu nguyện đó.

132 Và người đầu tiên đã bước lên, và Điều đó nói, “Chị là Bà A gì đó, từ một nơi nào đó đến, và điều gì đó, điều gì đó đã xảy ra.”

133 Ngay khi đó cô phá vỡ rào cản. Cô nói, “Tôi biết người phụ nữ đó. Và tôi biết đó là sự thật.”

134 Không hơn gì điều mà cô suy nghĩ trong lòng, đến nỗi Đức Thánh Linh lớn đã gọi tôi, và nói rằng, “Bà A gì đó, đang ngồi

đây,” phía đằng sau, cách tôi khoảng hai lần chiều dài ngôi nhà này. “Người phụ nữ ở phía sau cuối, đang mặc đồ màu xanh lá cây.” Nói, “Chị tên là Bà *như vậy như vậy*.” Nói, “Chị bị chứng động kinh. Chị bị lên cơn bốn hay năm lần mỗi ngày.” Và nói...Và chị đã nhảy lên. Đúng là chị ấy. Và chị thật kinh hoàng, chị không biết phải làm gì.

135 Và nói, “Không chỉ thế thôi, nhưng chị còn rất bối rối bởi vì chồng chị đang nằm tại Bệnh viện Cựu Chiến Binh, và người ta đã cắt bỏ gần hết dạ dày của anh ấy. Và bây giờ bệnh lại xâm nhập vào phần khác của cơ thể anh, không còn cơ hội nào để anh có thể được sống, các bác sĩ nói vậy.” Và chị, nước mắt chảy dài trên đôi má, như tờ báo giải thích, chị đưa tay lên, rằng đó là sự thật.

136 Rồi lúc đó, trong sự hiện thấy, tôi thấy anh ấy trở về nhà. Và tôi nói, “CHÚA PHÁN NHƯ VẬY. Đừng lo. Anh ấy sẽ trở về, khỏe mạnh.”

137 Sáng hôm sau, khi anh đi khám nghiệm, để giải phẫu một lần nữa, khi những cục bướu của bệnh Hodgkin đang vỡ ra khắp thân thể của anh ấy. Các bác sĩ...Anh ấy nói, “Tôi không còn cảm thấy có cục bướu nào nữa.” Và các bác sĩ khám cho anh, không tìm thấy có cục bướu nào. Chụp x-quang và lấy mẫu thử nghiệm, và anh đã được khỏe mạnh hoàn toàn. Và trở về nhà vào ngày hôm sau, hoàn toàn khỏe mạnh.

138 Tại sao? Đức tin là sự đắc thắng. Không cần thẻ cầu nguyện, không cần đặt tay, không có gì cả, nhưng đức tin là sự đắc thắng mà thắng hơn tất cả. Đó là cách.

139 Buổi nhóm vừa rời của tôi ở Chicago, có một phụ nữ da màu, đứng trên bục. Tôi—xin lỗi, tôi nghĩ rằng đó là một người phụ nữ da trắng mà đứng trên bục.

140 Và đêm trước đó, một phụ nữ Thụy Điển lớn tuổi đã ở đó, và Billy thấy bà chồm xuống và bỏ rất nhiều tiền dâng cho Anh Osborn, cho sự kêu gọi, chiến dịch người châu Phi, Vàng Đen của anh ấy. Và Billy nói với tôi, “Làm sao một người phụ nữ nghèo khó, mặc đồ vá, lại có nhiều tiền để bỏ vào của dâng đó vậy?”

141 Và vì vậy khi Billy đi ra, bà nói, “Xin cho tôi một cái thẻ cầu nguyện, anh ơi.”

142 Đáp, “Tôi không còn cái nào nữa.” Anh đến chỗ Gene hay Leo, một người, đang phát thẻ, và hỏi. Họ cũng không còn cái nào nữa.

143 Cho nên anh nói, “Chị ơi, tối mai tôi sẽ gặp chị và cho chị một cái.”

144 Bà nói, “Được, anh ơi,” và đi lên một chỗ nào đó trên ban-công và ngồi xuống. Tôi không hề biết gì về điều đó.

145 Rồi khi tôi bước vào, trên bục giảng đêm đó, và một phụ nữ đã ở trên bục...Bà đang ngồi trên đó, bà đã phá vỡ rào cản đó, vào nơi mà Đức Chúa Trời đã giải phẫu đức tin của bà. Ở đó, khi bà đứng đến điểm đó, Nó nói, “Người phụ nữ nhỏ bé đó đang ngồi trên kia, ban-công thứ hai đó, người thứ hai, đang mặc áo đầm ca-rô, nhỏ, tên của cô là *Cô A gì đó*, và *như vậy*. Và cô đang cầu nguyện cho chồng mình là người điều hành đường sắt; bị điếc một lỗ tai.” Và cô hầu như bị ngắt đi. Cô là một tín đồ Lutheran. Và khi cô về nhà...Và Chúa phán, “CHÚA PHÁN NHƯ VẬY. Ông ấy đã được lành.”

146 Khi bà trở về nhà đêm đó, ông ta đang đứng ở cửa, thật vui mừng. Và cùng chính phút đó, tai của ông đã được mở ra, khi ông đang ngồi tại văn phòng điều hành.

147 Một phụ nữ da màu đang ngồi ngoài kia, thấy điều đó, bèn tin. Và cô đã tin vì người chị của cô, người đã mười năm ở trong bệnh viện tâm thần tại Little Rock, ở trong nhà thương điên. Và Đức Thánh Linh đến với cô, và nói với cô rằng cô là ai, và chị cô là ai. Và nói, “Cô ta bị điên rất nặng, cứ đập đầu vào tường, suốt mười năm. Nhưng, CHÚA PHÁN NHƯ VẬY, cô ta vừa được lành.”

148 Và sáng hôm sau, khi họ đi ngang qua cửa, một mệnh phụ đã thấy cô ta đứng ở chỗ cửa, xin được ra, tâm trí của cô, đã bình thường. Cô gọi lời cho em mình, tại Chicago, và cô ta la lên. Cô nói rằng, “Đức Chúa Trời đây lòng thương xót! Đó là điều đã được nói trên tòa giảng tối hôm qua!” Cô nói, “Chị yêu dấu ơi, em biết chị không có tiền, nhưng em sẽ gửi cho chị một cái vé

máy bay thật nhanh chóng. Hãy đến đây. Buổi nhóm kết thúc tối ngày mai.”

149 Và người phụ nữ đã ở trong bệnh viện tâm thần, mười năm, chính đêm hôm sau đã đứng trên bục và dâng lời ngợi khen lên Đức Chúa Trời Toàn Năng.

150 Điều gì vậy? Em của cô ta đã xông vào nơi đó của những điều thuộc về thế gian. Những điều thuộc về thế gian không chỉ có nghĩa là việc hút thuốc, và uống rượu, và buôn lậu. Nó có nghĩa sự vô tín. Cô đã phá vỡ tất cả những điều đó, đến nỗi cô nhận ra đức tin của mình đã chiến thắng. Cô nói, “Nếu Đức Chúa Trời có thể làm điều đó cho người đàn bà da trắng đó, thì Đức Chúa Trời có thể làm điều đó cho tôi, một phụ nữ da màu.”

151 Đức Chúa Trời đã làm điều đó. Và Đức Chúa Trời sẽ làm điều đó mọi lúc mà đức tin của chúng ta thắng hơn sự nghi ngờ, cho dù tình trạng tồi tệ đến cỡ nào. Ồ, Ngài vẫn đang sống!

152 Có người nào ở đây mà tình cờ ở tại Chicago đêm đó, đã nghe người phụ nữ kia làm chứng không? Xin đưa tay lên. Ồ, vâng, nhìn khắp quanh đây. Chắc chắn, đúng như vậy, phụ nữ đó đã ở trong bệnh viện tâm thần suốt những năm này.

Điều gì vậy? Đức tin là sự đắc thắng.

153 Bây giờ, cũng là Chúa Jêsus đó đang ở đây tối hôm nay. Thế thì, nếu tôi có thể phóng thích đức tin của mình, đến với lời hứa của Ngài, thì Ngài sẽ đến ngay trở lại và làm những điều tương tự, nếu anh chị em buông đức tin *của mình* vào lời hứa đó.

154 Nếu Ngài làm điều đó cho bất cứ ai trong anh chị em đang ngồi trong cử tọa, anh chị em tin rằng Ngài vẫn đang sống chứ? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Đó có phải là cách mà Ngài đã làm khi Ngài còn ở trên đất không? [“Vâng.”] Đó có phải là cách các sứ đồ đã làm không? [“Vâng.”] Phao-lô ngược lên nhìn thấy người đó, và vân vân. Và trong khi Chúa Jêsus nói chuyện với người đàn bà bên giếng nước.

155 Trong khi người đàn bà kia rờ vào vạt áo Ngài, rồi đi ra và ngồi xuống, Ngài quay lại, nói rằng, “Ai đã rờ đến Ta?” Không biết ai đã rờ, vì vậy Ngài nói, “Ai đã rờ đến Ta?” Tất cả đều chối. Ngài nói, “Nhưng Ta thấy mình yếu đi. Sức lực từ Ta mà ra.”

¹⁵⁶ Và Ngài nhìn quanh cho đến khi Ngài thấy một người đàn bà đã làm việc đó. Bà bị bệnh mất huyết. Và nói với bà, “Đức tin người đã chiến thắng.” Điều gì vậy? Ngài không hề nói, “Ta đã chữa lành người.” Ngài phán, “Đức tin người đã cứu người. Người đã làm gì? Người đã có đức tin để chiến thắng, điều đó làm mờ đi, điều đó làm lắng xuống mọi nghi ngờ.”

¹⁵⁷ “Vì bà nói trong lòng mình rằng, ‘Nếu tôi có thể rờ vào vạt áo Ngài, tôi sẽ được lành.’” Chúa Jêsus đã...Bà đã phải thực hiện nhờ điều mà bà đã suy nghĩ trong tâm trí chính mình.

¹⁵⁸ Đây là Lời của Chính Ngài, tuyên bố rằng Ngài đang ở đây ngày này, và làm điều giống như Ngài đã làm lúc đó. “Còn ít lâu và thế gian sẽ không còn thấy Ta, nhưng các người sẽ thấy Ta. Các việc Ta làm, các người cũng sẽ làm, thậm chí còn nhiều hơn thế này nữa. Ta đi về cùng Cha Ta, và các người sẽ làm những việc nhiều hơn thế này.” Đây này. Chúng ta đang sống trong ngày cuối cùng này. Chúa Jêsus hiện có ở đây.

Xin chúng ta hãy cầu nguyện, và chúng ta hãy tin. Và anh chị em hãy tin trong khi tôi cầu nguyện.

¹⁵⁹ Lạy Chúa, đây là một nhóm dân sự. Và Ngài là Đức Chúa Trời vĩ đại. Chúng con thấy trong Kinh Thánh, Ngài đã chữa lành không biết bao người. Nơi mà trong cuộc hành trình của dân Y-sơ-ra-ên, Môi-se, khi họ đi ra khỏi đồng vắng, chẳng có ai bị yếu morn ở giữa họ. Ngài là Bác Sĩ đại tài. Ngài là Nhà Phẫu Thuật đại tài. Và bây giờ, Chúa ôi, xin cho những người này mà bị bệnh tối nay, trong thân thể hoặc trong linh hồn họ ở tại đây, mà họ có thể ngay bây giờ dâng căn bệnh của mình vào trong tay Ngài, Danh Y đại tài. Xin giải phẫu họ, Cha ôi, đến mức tất cả những sự nghi ngờ trong họ đều được lấy đi. Vậy thì, Lời Ngài đã nói rằng Ngài “hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi.” Chúng con cầu xin, Ngài sử dụng Lời đó như một con dao, và đem con dao đó xuống công bố chính Ngài không hề thay đổi. “Ta sẽ ở với các người, ở trong các người.” Và rồi, Chúa ôi, khi dân sự thấy rằng Ngài đang hiện diện ở đây, xin cho đức tin của họ trở vượt lên trên mọi bệnh tật đang có trong tòa nhà, của tội lỗi hay bệnh tật, và họ được chữa lành. Vì chúng con cầu xin điều đó trong Danh Chúa Jêsus. A-men.

160 Anh chị em có nhận ra hay hiểu rõ giá trị chức vụ mà tôi được đặt trong đó không? Nhìn đây. Có ít nhất hai trăm năm mươi người đang đứng tại đây, hoặc hơn thế nữa, tôi ước đoán vậy. Vâng, tôi nghĩ nhiều hơn nữa. Tôi—tôi không biết. Nhưng phần lớn trong anh chị em là những người tôi không biết. Bao nhiêu người ở đây không biết...Anh chị em biết rằng tôi không biết anh chị em hoặc không biết có điều gì không ổn xảy ra với anh chị em? Xin đưa tay lên. Vâng, thưa quý vị. Ồ, có, ở khắp nơi. Chắc chắn. Tôi không biết, nhưng Ngài biết.

161 Bây giờ, nếu Ngài muốn...nếu anh chị em cứ giao phó chính mình cho Ngài và để Ngài phán với anh chị em bằng loại đức tin giống như người phụ nữ kia đã có, thì anh chị em sẽ tin Ngài không? Nếu—nếu đó là...Nếu bất cứ điều gì là một sự thật được minh chứng, thì đó là sự thật được minh chứng.

162 Nếu có ai đó đến đây và nói rằng, “Tôi có thể chữa khỏi bệnh ung thư.” Ông ta lấy bệnh ung thư đó ra ở đây, thứ bệnh sẽ đưa đến một tình trạng tồi tệ, rồi mời các bác sĩ đến đó và chứng minh với họ rằng bệnh ung thư có thể được chữa khỏi, mọi người trên thế giới sẽ đổ xô đến vì điều đó, vì cách chữa trị đó.

163 Ồ, anh em ơi, tôi đã nhìn thấy Chúa Jêsus Christ chữa khỏi nhiều căn bệnh ung thư! Nhưng, tuy nhiên, Ngài chỉ đòi hỏi một điều, “Nếu các ngươi tin.” Đó dường như là điều khó nhất. Tôi đã thấy Ngài mở mắt người mù, khiến kẻ què bước đi. Tôi đã thấy Ngài khiến kẻ chết sống lại, sau khi họ đã chết, bác sĩ đã công bố như vậy. Quá nhiều điều, nó sẽ mất...Tôi không thể viết hết ra trong những chương sách, để kể hết những gì chính tôi, đã thấy Ngài làm. Và tuy nhiên nó thật khó, để tin.

164 Nếu tất cả những anh chị em bị bệnh ở đây...Tôi muốn mọi người ở đây hãy hết sức cung kính. Bây giờ, tôi tin...

165 Tôi là một tín đồ đầy cảm xúc. Tôi nghĩ, bất cứ điều gì không có cảm xúc có nghĩa là chết. Nếu tôn giáo của anh chị em không có một chút cảm xúc nào, thì tốt hơn anh chị em nên đem chôn nó đi. Bởi vì...Nhưng đã đến lúc cho tất cả mọi sự.

166 Nếu anh chị em đến với tôi, và tôi có thể giúp cho anh chị em. Và nói, “Anh Branham ơi, tôi cần một trăm đô-la.” Anh chị

em đến thật kính trọng lễ phép, và nói, “Anh Branham ơi, tôi thật sự cần một trăm đô-la.” Và—và anh chị em biết tôi có một trăm đô-la trong túi, và anh chị em tin rằng điều đó...động chạm đến lòng cảm thông của tôi, để tôi cho anh chị em một trăm đô-la đó. Ồ, vậy thì, anh chị em đứng một cách kính cẩn, trông mong nhận được nó.

¹⁶⁷ Rồi tôi cho anh chị em một trăm đô-la đó, anh chị em có thể cứ cười thật to như mình muốn. Anh chị em có được một trăm đô-la trong tay mình. Hiểu không?

¹⁶⁸ Vậy thì, nhưng, khi anh chị em đến, đến với sự kính cẩn. Đừng đến, kêu gào, và cầu xin tôi một trăm đô-la; tôi có thể không hiểu anh chị em. Hiểu không? Nhưng nếu anh chị em đến, xin tôi. Và rồi khi tôi cho anh chị em một trăm đô-la đó, thì bèn cười lên. Vì vậy khi...

¹⁶⁹ Chúng ta hãy đến với Chúa và cầu xin Ngài vận hành Thánh Linh Ngài, bên trong những bức tường hay bên ngoài những bức tường, có thể là bất cứ nơi đâu. Tôi không quan tâm anh chị em đang đứng chỗ nào. Bất kể là ở đâu, tôi không quan tâm. Nếu nó ở khắp đất nước, và anh chị em đang cầu xin cho ai đó, Ngài sẽ vận hành Nó. Và chúng ta chỉ xem.

¹⁷⁰ Đức Chúa Trời đã phán, “Hãy làm sáng tỏ Ta.” Đó là cách tốt để chúng tỏ có phải Đức Chúa Trời là Đức Chúa Trời, hay không. “Hãy làm sáng tỏ Ta,” Chúa phán vậy.

¹⁷¹ Vậy thì, nếu Ngài là Đức Chúa Trời, thế thì, và chúng ta biết Ngài là, thì chúng ta hãy cầu xin Ngài làm những sự việc tại đây, tối hôm nay, mà Ngài đã làm, và rồi anh chị em không cần phải lên đây. Và nếu điều đó được thực hiện, ít nhất ba người khác nhau, khắp tòa nhà này, nếu Nó xảy ra với, nếu Nó đập vào những người mà tôi biết, tôi—tôi không muốn tiếp nhận điều đó như một người, đấy, tôi muốn Nó xảy ra, trên người nào đó mà tôi không biết.

¹⁷² Vậy thì, theo như biết được những căn bệnh, có một người duy nhất ở trong đây, mà tôi biết, về căn bệnh nào; và đó không phải là một căn bệnh. Đó là một người bạn tốt, và thân thiết của tôi, Edith Wright, đang ngồi sau kia. Tôi biết cô ấy. Cô đã bị đau

đơn nhiều năm rồi. Chúng tôi đã cầu nguyện cho cô, và cô không hề...Ra khỏi cơn đau, sự đau ốm kéo dài một thời gian. Nhưng Chúa chưa hề cứu cô gái khỏi căn bệnh. Tôi biết điều gì trục trặc với Edith. Ngoài ra đó, tôi không biết ai ở đây, bệnh gì anh chị em đang mắc phải.

173 Nhưng nếu anh chị em biết tôi, thì tôi—tôi thích thà sự việc xảy ra như vậy, để anh chị em thấy rằng đó không phải là tôi, đó chính là Chúa.

Bây giờ anh chị em cầu nguyện. Tôi sẽ cầu nguyện. Và chúng ta hãy cứ tin nơi Chúa.

174 Và bây giờ, Chị Gertie, chậm rãi hết sức, tôi muốn chị đàn bài, “Danh Y đại tài giờ này ở gần, là Chúa Jesus đây cảm thông.”

175 Tôi đang nhìn qua đây chỗ Anh Banks Wood, một người bạn của tôi. Bất cứ ai biết, rằng biết Anh Wood ở đây tại đền tạm này, anh là một trong những ủy viên trị sự ở đây. Nhưng trước đây anh là một tín đồ Chứng Nhân Giê-hô-va. Đây chắc chắn là một điều xảy đến với anh, nhưng, khi anh đến Louisville và đã thấy Chúa làm điều gì đó...Anh đã mang theo một chàng thanh niên bị bại, loại bại liệt trẻ em đã làm co rút chân của cậu ấy lên. Và anh đã theo những buổi nhóm. Tôi không biết. Chưa hề nghe nói về anh. Nhưng khi anh đến trên đây với...Nơi nào đó, sau khi tôi trở lại từ hải ngoại, từ Thụy Điển, ngồi phía sau tòa nhà, tối hôm đó, Chúa Jêsus đã gọi tên chàng trai đó, David, và chữa lành cho anh ta. Và ngày hôm nay, chàng trai đó hầu như không biết cái chân nào đã bị, mà đã được chữa lành. Hiều không?

Ô, hàng trăm điều xảy ra! Nếu anh chị em chỉ tin!

176 Bây giờ, tôi có thể nhớ đến một lần, và tôi thật sự hỏi điều đó. Tôi nhớ, đó là...Tôi thấy những người Amish, tôi nghĩ, hay là, Mennonite, một trong hai, trong tòa nhà, với những phụ nữ trẻ đội mũ nhỏ. Đó là điều khiến tôi suy nghĩ điều đó. Tôi đã ở tại Fort Wayne, Indiana. Và có một cô gái trẻ Mennonite mà đã nhận lãnh Đức Thánh Linh. Hay là, đó có lẽ là người Amish. Chính là một trong những người kia, một trong những người đó, có thể là Mennonite hoặc là Amish. Và cô là một—một cô gái dễ thương.

Và cô đã đàn bài “Danh Y đại tài đang ở gần, là Chúa Jêsus đầy cảm thông.”

177 Và có một—một em bé mà bị tàn tật, đã được tôi bế trong vòng tay của tôi. Và khi tôi cầu nguyện, em bé đã được chữa lành. Nó nhẩy ra khỏi cánh tay của tôi và chạy xuống bực. Và bà mẹ ngất xỉu.

178 Và cô gái Amish hoặc Mennonite biết người phụ nữ ấy. Và cô ấy...Đức Thánh Linh giảng xuống cô ấy và cô ấy bắt đầu hét lên. Và cô ấy gơ tay lên và chạy khỏi cây đàn piano.

179 Và cây đàn piano không hề bỏ sót một nốt nhạc nào, vang lên, “Danh Y đại tài hiện đang ở gần, là Chúa Jêsus đầy thông cảm.” Đi xuống qua những lối đi đó, từ khắp mọi nơi, mọi người đang chen chúc nhau. Và những chiếc chìa khóa ngà voi di chuyển lên xuống, “Danh Y đại tài hiện đang ở gần, là Chúa Jêsus đầy thông cảm.” Họ đã nằm trên sàn nhà, trên những lối đi, đặc thẳng bởi—bởi sự sợ hãi, hay, về, hay, sự hiện diện của Đức Thánh Linh.

Ngài vẫn đang sống. Ngài vẫn là Chúa Jêsus.

180 Bây giờ chúng ta hãy chỉ ngân nga thật im lặng bài hát đó trong một phút. Rồi chúng ta...rồi chúng ta sẽ thấy điều Chúa phán. Mọi người bây giờ hãy ổn định đức tin. Bắt đầu nhìn theo lối này, và hãy tin với tất cả tấm lòng.

Danh Y đại tài giờ này ở gần,

181 Chúa Jêsus ôi, con cầu xin Ngài sẽ bày tỏ điều gì trong những tấm lòng này. Nhân Danh Chúa Jêsus.

...khiến lòng buồn bực tươi vui,

Ô, mau nghe Tiếng của Chúa Jêsus.

Nhạc Thiên sứ đang tấu ly kỳ,

Danh êm dịu nhất...

182 Giờ này anh chị em những người đau chỉ bắt đầu xua đi tất cả những sự nghi ngờ. Nhiều người trong anh chị em chưa từng chứng kiến điều này trước đây. Hãy nói, “Tôi tin điều đó, dù sao đi nữa.”

Jêsus, Jêsus tôn quý.

183 [Anh Branham bắt đầu ngân nga bài *Danh Y Đại Tài*, và rồi ngừng lại trong ba mươi giây—Bt.]

184 Tôi hy vọng tôi không cuồng tín. Nhưng dường như đối với tôi giờ này giống như lúc tôi đi vào phòng tôi, đóng cửa lại, bước vào căn phòng riêng và đóng cửa lại. Tôi chỉ đóng cửa lại với tất cả quý thánh giả xung quanh trong giờ này, đây. “Và cầu nguyện Cha người trong nơi kín nhiệm, và Ngài là đáng thấy trong chỗ kín nhiệm sẽ thưởng cho người một cách công khai. Hãy xin, và sẽ được; hãy tìm, sẽ gặp; hãy gõ cửa, sẽ được mở cho; vì hễ ai tìm thì gặp.”

185 Hãy tưởng tượng Ngài ở đây bây giờ. Mà anh chị em thấy trên bức hình ở đó, Ánh Sáng, Vầng Hào quang, Ngài không ở xa. Đó là đáng phân biệt những tư tưởng. Chính là Đấng Christ. “Còn ít lâu nữa...Ta đến từ Đức Chúa Trời, và Ta sẽ trở về cùng Đức Chúa Trời.” Ngài đã trở về. Đi trở về với chính điều Ngài đã là. Khi Ngài đến lại, Ngài sẽ ở trong một thân thể xác thịt giống như Ngài đã có, là Chúa Jêsus.

186 Anh chị em có thể nói, “Anh Branham ơi, anh đang làm gì?” Chỉ trở nên đầu phục. Vậy thì điều đó...tôi chỉ đang đứng đây.

187 Đây không phải là một cuộc biểu diễn lúc này. Không, thưa quý vị. Anh chị em đừng suy nghĩ vậy, anh chị em đang ở trong ý nghĩ tồi tệ.

188 Nó đang cố gắng, cố gắng đẩy vào nơi nào đó. Lời Đức Chúa Trời đang bị lâm nguy. Tôi đã nói đó là Ngài. Điều gì xảy nếu Điều đó không phải vậy? Ngài sẽ luôn giữ Lời Ngài. Tôi không ngại điều đó.

189 Ai đó, ở đâu đó sẽ đụng vào gấu áo của Ngài. Kinh Thánh đã chép, “Ngài hiện giờ,” ngay bây giờ, “là Thầy Tế Lễ Thượng Phẩm mà có thể cảm thương sự yếu đuối của chúng ta.”

190 Cô đang nhìn tôi rất chân thành, thưa quý cô, đang ngồi chỗ kia mặc đồ màu xanh. Tôi không biết cô, tôi không nghĩ là mình biết. Tôi dường như tôi không thể có được sự tiếp xúc ở bất cứ nơi nào với đức tin của người nào đó. Có lẽ điều đó sẽ giúp ích. Cô có cần Đức Chúa Trời không? Nếu tôi là một người lạ với cô, cô hãy đưa tay lên. [Chị ấy nói, “Tôi không nghĩ là anh biết tôi, Anh

Branham, nhưng tôi biết anh.”—Bt.] Tôi không biết cô, nhưng cô biết tôi. Được rồi. Không có ý kiến gì về việc cô đến đây để làm gì. Tôi chưa hề gặp cô trong đời, như tôi biết. Có lẽ cô đã tham dự trong buổi nhóm của tôi ở đâu đó. Nếu Chúa Jêsus sẽ nói cho cô biết nan đề của cô là gì, cô có tin điều đó không? Cô sẽ phải tin nếu đó là sự thật. Và có lẽ điều đó sẽ đem đến đức tin cho những người khác, để đi thực hiện công việc, đây. Tôi không biết. Tôi chỉ nhìn thấy cô đang ngồi đó nhìn tôi. Cô thật khó rời mắt khỏi tôi. Cô ở gần.

191 Người phụ nữ đang ngồi phía trước đây, tôi biết cô. Những người này ở đây, tôi biết.

192 Tôi không nghĩ tôi biết chị. Tôi không biết, nhưng Ngài biết. Và nếu chị có nhu cầu, giống như chị đang đứng đây trên bục.

193 Vâng. Bây giờ bất cứ người nào có thể nhìn thấy. Tôi hy vọng chị có thể. Điều đó trông giống như với tôi, rằng, người phụ nữ đang mờ dần. Nhưng chị ấy có điều gì đó không ổn. Chị bị bệnh ngoài da. Đúng vậy. Hãy đưa tay lên nếu điều đó là đúng. Bệnh đó ở trên thân thể của chị không lộ ra, nhưng chị đang mắc. Chính xác. Đây, chỉ một cuộc tiếp xúc.

194 Trong khi, “Người nói, ‘Hãy nhìn xem chúng tôi.’ Và trong khi họ nhìn chăm chăm vào người, Phao-lô nói, ‘Tôi nhận biết rằng anh có đức tin để được lành.’”

195 Còn người phụ nữ ngồi bên cạnh chị thì sao? Thật hầu như vượt qua rào cản, với chị, bởi vì chị cũng đang cầu nguyện. Tôi không biết chị. Chúng ta là những người xa lạ với nhau. Đúng thế. Nếu Đức Thánh Linh bày tỏ cho tôi biết nan đề của chị là gì hay chị đến đây để làm gì, hoặc điều gì xảy ra trong cuộc đời chị mà chị biết rằng tôi không biết, thì chị sẽ tin rằng đó chính là...rằng Quyền Năng đó, Sức Mạnh không thấy được đó, đến từ Đấng Christ không? Tôi muốn hỏi chị đôi điều. Ngay bây giờ, chị đang có một cảm xúc, một cảm xúc thật là khiêm nhường, nhu mì, êm dịu. Nếu điều đó đúng, chị hãy đưa tay lên. Thấy không? Đúng vậy. Ngay phía trên chỗ chị đứng có Ánh Sáng đó. Và chị đang bị đau đớn vì có vấn đề từ bàn chân và đôi chân. Đúng thế. Phải không? Hãy vẫy chiếc khăn tay với mọi người, nếu đúng, để

họ sẽ thấy. Tôi không nghĩ chị sẽ còn bị làm phiền bởi căn bệnh đó nữa. Đó là...

196 Điều gì đang làm điều đó? Điều gì...Có những người mà tôi chưa hề thấy trong đời. Điều gì đã làm việc đó? Đó là hai người.

197 Có một thanh niên đang ngồi bên cạnh một phụ nữ, ngay chỗ kia bây giờ. Và anh đã khóc vì sự đụng chạm Đó. Nó là điều gì khác về người phụ nữ kia...Không. Đó là chàng thanh niên, chính anh ấy. Anh ta bị làm phiền bởi cổ họng và cái đầu của mình. Đúng vậy. Tôi nghĩ anh là một người lạ đối với tôi, anh bạn trẻ. Tôi chưa bao giờ gặp anh. Đúng vậy. Đúng vậy. Đúng thế, anh hãy đưa tay lên.

198 Có ba người, đang ngồi trong một hàng. Tôi chưa hề gặp, chưa một lần tiếp xúc, trong đời, với những người kia. Anh chị em tin chứ?

199 Người nào đó đi theo sự hướng dẫn *này* bây giờ, mà ở trong *đây*. Bao nhiêu người bị bệnh và có nhu cầu, chịu đi theo sự hướng dẫn này? Hãy đưa tay lên, mỗi người đi theo sự hướng dẫn này, mà có nhu cầu. Ô, thật ở khắp nơi. Được rồi. Bây giờ hãy cứ tin.

200 Người đàn ông đang ngồi, đang nhìn tôi, anh phải tìm thấy Đấng Christ hoặc sẽ chết. Bệnh ung thư sẽ giết chết anh. Đức Chúa Trời là đấng chữa lành.

201 Người phụ nữ lớn tuổi này đang ngồi *đây*, ngay trên chiếc ghế này. Bà đang bị đau dạ dày và viêm khớp. Chính xác. Bà có tin rằng nó đã được lành không?

202 Cô đang quay lại nhìn vào bà ấy. Cô tin không? Cô có cần Đấng Christ không? Cô có tin tôi là tôi tớ của Ngài không? Cái khối u mà cô muốn cắt nó đi, cô có tin Đức Chúa Trời sẽ làm điều đó không? Tôi không thấy nó lớn thêm nữa, nhưng nó ở đó. Nó ở trên cổ, trên lưng. Nếu tôi có thể nói tên cô là Cô Welsh, cô sẽ tin tôi chứ? Phải không? Đúng thế. Chẳng phải sao? [Chị đó nói, “Vâng, đúng.”—Bt.] Được rồi. Tôi chưa bao giờ gặp cô trong đời. Cô biết điều đó. Ừ-m. Cô có đức tin nơi Đức Chúa Trời.

203 Có một dấu hiệu về sự chết ở trên người phụ nữ đang ngồi chỗ kia, cũng, bệnh ung thư. Thưa cô, cô có tin Đức Chúa Trời sẽ

khiến cô được lành không? Cô có tin không? Cô đang bị đau đớn bởi bệnh ung thư. Nó là cái bóng đen đang ở trên cô. Tôi nói cho cô bây giờ, nó không còn nữa, nếu cô tin.

204 Tôi không biết người nữ đó. Tôi chưa hề gặp cô trong đời. Tôi không biết ai trong số những người này, theo như tôi biết. Anh chị em sẽ tin chứ?

205 Tôi đang nhìn một người đàn ông. Tôi không nghĩ mình đã gặp ông ta trước đây, trong đời. Ông ta đang bị đau vì chứng sa ruột. Ông tin rằng Chúa sẽ chữa lành cho ông, khỏi chứng sa ruột đó, khiến cho ông khỏe mạnh không, thưa ông? Vợ ông bị căng thẳng thần kinh và yếu đuối. Mục sư Reed, đó là tên của ông. Tôi không biết ông. Ông không phải người của vùng này, dù sao đi nữa. Ông đến từ Ohio. Chính xác. Nếu đúng thế, xin đưa tay lên. Giờ này tất cả bệnh tật đã được chữa khỏi, cho cả ông, lẫn vợ của ông.

Hãy tin hết lòng. Ông có thể tin bây giờ không?

206 Phía dưới hàng này, phía sau lối *này*, anh chị em có thể thấy được Ánh Sáng đó đang được treo ngay ở đó không? Đó là một người phụ nữ đang bị đau đớn bởi sự nhiễm vi-rus, ngay dưới kia trong hàng này ở đây. Cô không phải người trong thành phố này. Cô đến từ một nơi được gọi là Columbus, Indiana. Tên cô là Elisabeth. Cô sống trên một đường phố có tên là Ohio Street. Số nhà của cô là 1932 Ohio Street. Hãy đi, tin. Nó đã kia khỏi cô. Hãy có đức tin.

207 Và bây giờ Thánh Linh đó vận hành. Ngài đi theo lối *này*, qua ở *đây*, đến chỗ một người đàn ông. Và có một số quan hệ. Không. Đó là, ông ấy đến từ Columbus. Và ông đang bị chịu khổ vì tình trạng của một con mắt và một—một khối u. Ông có tin Chúa Jêsus sẽ chữa lành cho ông, thưa ông, khiến cho ông được khỏe mạnh không? Người cháu của ông đang ngồi phía trước ông, con của chị ông, nó bị loại bệnh gì đó về xương, và bây giờ nó không muốn ăn. Điều đó mang lại giống như một sự phức tạp với nó. Nếu ông tin với cả tấm lòng, ông có thể được lành. Hãy có đức tin nơi Đức Chúa Trời.

208 Bao nhiêu anh chị em tin giờ này? [Hội chúng nói, “Amen.”—Bt.]

209 Tôi thấy một cái bóng của bệnh ung thư khác nữa đang ở chỗ kia. Nếu chị tin hết lòng, chị ơi, điều đó sẽ được nên. Có thể...

210 Có phải đức tin của chị đã vượt qua hàng rào nghi ngờ đó giờ này không? Bao nhiêu người tin rằng đức tin của mình vượt lên trên hàng rào nghi ngờ? Hãy đưa tay lên. Thế thì điều gì còn lại ngoài việc được chạy tự do? Tất cả đều đã chấm dứt.

211 Những cô gái trẻ này đang ngồi trên ghế đây, tôi biết các cô. Tôi không biết các cô từ tối hôm qua, nhưng bây giờ thì tôi biết. Tôi đã nghe về các cô, ngày hôm nay, từ vợ tôi. Mẹ của các cô tên là Fulkerson trước khi bà lấy chồng. Và căn bệnh đó không ai biết gì về nó cả. Những ngón tay của cô bị nhiễm trùng, cô bị bệnh trong máu, giống như, hay điều gì đó trong bàn tay cô, và điều trước hết cô biết, các ngón tay của cô sẽ bị bong ra, và vân vân. Cả hai cô bé. Các cô là những quý cô xinh đẹp. Tôi biết mẹ các cô. Bà ngoại của các cô đã được chữa lành một đêm nọ khi tôi đến chỗ bà, hai mươi mấy năm trước đây, với bệnh lao phổi. Đúng vậy. Bà Fulkerkson.

212 Đức Chúa Trời quở trách ma quỷ mà đang đã ngăn trở các cô những cô gái xinh đẹp! Nguyên xin Quyền năng khiến Chúa Jêsus sống lại từ phần mộ, xua đuổi điều đó ra khỏi, không bao giờ còn làm phiền các cô nữa. Tôi nói điều đó dựa trên uy quyền của Lời Đức Chúa Trời. Các cô phải giện dữ với ma quỷ.

213 Đức Chúa Trời ban cho chúng ta sự chiến thắng. Chúng ta có điều đó ngay giờ này. “Đây là sự đắc thắng mà thắng hơn thế gian, là đức tin của anh chị em.”

214 Tất cả anh chị em mà tin rằng anh chị em đã được chữa lành bởi Quyền năng của Ngài, hãy đứng lên và dâng lên Ngài lời ngợi khen, khắp nơi trong tòa nhà này. Hãy đưa tay lên bây giờ và chúng ta hãy ngợi khen Ngài.

215 Cảm ơn Ngài, Chúa Jêsus ôi, vì quyền năng chữa lành của Ngài. “Đây là đức tin để thắng hơn. Đây là sự đắc thắng, ngay cả đức tin của chúng con.” Chúng con bây giờ xin công bố rằng

họ đã được lành, trong Danh Chúa Jêsus Christ. Xin nhậm lời, Chúa ôi.

Tôn Vinh Chúa Tôi, Gertie. Tôn Vinh Chúa Tôi.

216 Anh chị em có vượt qua hàng rào ngăn trở không? [Hội chúng vui mừng.—Bt.]

Bởi tội nhân chính Chiên Con chịu hình;
Muôn dân, khá dâng Ngài sự vinh hiển,
Vì Huyết Ngài đã gội trắng trong tội tình.

Được rồi, hãy đến cùng điều đó giờ này.

Tôn vinh Chúa tôi, tôn vinh Chúa tôi,
Bởi tội nhân chính Chiên Con chịu hình;
Muôn dân, khá dâng Ngài sự vinh hiển,
Vì Huyết Ngài đã gội trắng trong tội tình.

217 Hãy lắng nghe. Tôi vẫn tin, thưa các bạn, rằng các bạn không thể đạt đến nơi đó. Tôi sẽ không để cho ma quỷ đánh bại buổi nhóm kiểu này. [Anh Branham gõ lên bục giảng bốn lần—Bt.] Không có lý do gì cho nó. Phúc Âm đã được giảng, và Đấng Christ đang ở đây để khẳng định điều đó. Ma quỷ là một kẻ nói dối. Anh chị em là, mọi người, được chữa lành bởi Chúa Jêsus Christ. Bươn tới với đức tin đó. Thế đấy. Nó là của anh chị em. Hãy đừng trôi nổi nữa. Hãy kiên định nơi Đồi Sọ, và dâng lên Ngài lời ngợi khen và sự vinh hiển. Hãy nói với Ngài rằng anh chị em yêu mến Ngài. Hãy nói với Ngài rằng anh chị em tán dương Ngài. Và vượt qua hàng rào ngăn cách, và Đức Chúa Trời sẽ chữa lành anh chị em và khiến cho anh chị em được khỏe mạnh. Thật sự nghĩa là thế. Đừng chỉ nói điều đó. Nó là điều từ trong lòng anh chị em, và dâng lên Ngài lời ngợi khen.

Tôn vinh Chúa tôi, (Từ tấm lòng anh chị em giờ
này, hướng lên!) tôn vinh Chúa tôi,
Bởi tội nhân chính Chiên Con chịu hình;
Muôn dân, khá dâng Ngài sự vinh hiển, (Dâng
Ngài sự ngợi khen!)
Vì Huyết Ngài đã gội trắng trong tội tình.

218 Loại vết như gì? Vết như của sự nghi ngờ. “Bây giờ tôi đã được chữa lành. Bởi lần roi Ngài tôi được lành bệnh. Tôi thuộc

về Chúa. Những bệnh tật tôi đã khỏi rồi. Tôi sẽ tôn vinh Ngài. Tôi sẽ tôn vinh Ngài. Tôi sẽ dâng lên Ngài sự vinh hiển. Tôi xin reo lên sự đắc thắng. Tôi muốn nói với Ngài tôi yêu Ngài. Tôi tin Ngài. Tôi được tự do.” Halêlugia!

...muôn dân,

Vì Huyết Ngài đã gội trắng trong tội tình.

Tôn vinh Chúa tôi, tôn vinh Chúa tôi,

Bởi tội nhân chính Chiên Con chịu hình;

Muôn dân, khá dâng Ngài sự vinh hiển,

Vì Huyết Ngài đã gội...(Chính là điều đó. Xông vào nó!)...trắng trong tội tình.

Tôn vinh Chúa tôi, tôi...(Halêlugia! Halêlugia!)

Bởi tội nhân chính Chiên Con chịu hình;

Muôn dân, khá dâng Ngài sự vinh hiển,

Vì...(Chính là điều đó!)...đã gội trắng trong tội tình.

Tôn vinh Chúa tôi, (Cứ liên tục rửa sạch bằng Huyết!)...Ngài,

Bởi tội nhân chính Chiên Con chịu hình;

Muôn dân, khá dâng Ngài sự vinh hiển,

Vì Huyết Ngài đã gội trắng trong tội tình.

²¹⁹ Vinh hiển thay! Ngợi khen Chúa! Anh chị em có yêu Ngài không? [Hội chúng đang ca ngợi Chúa thật nhiều—Bt.] Ngợi khen Ngài! Ngợi khen Ngài! Đấng Christ đầy vinh hiển! Đức Chúa Trời vinh hiển, đang sống hiện diện bây giờ! Giê-hô-va Đức Chúa Trời của Cựu Ước, đang hiện diện trong ngày này! “Thật tuyệt vời và phi thường thay là các công việc Ngài!” “Những dấu kỳ phép lạ của Ngài đang được tìm thấy.” Ôi, thật là tuyệt vời! Ôi, Ngài thật vinh hiển!

²²⁰ Bao nhiêu người cảm nhận được sự Hiện diện của Đức Chúa Trời ngay bây giờ? [Hội chúng thật vui mừng—Bt.] Chắc chắn! Bây giờ hãy để cho mọi nghi ngờ tan biến khỏi anh chị em. Anh chị em được chữa lành. Bởi lần roi Ngài anh chị em được lành bệnh. Nó đã chấm dứt rồi. Hãy ngợi khen và dâng lên Ngài sự vinh hiển!

221 Đức Thánh Linh, đang giáng xuống khắp nơi trong tòa nhà này! Hào Quang lớn của Sự sáng đó, đang vây quanh nơi đây! Thật là tuyệt vời! Thật chúng ta yêu mến Ngài biết bao!

Và khi cuộc chiến kết thúc, chúng ta sẽ được đội mào triều thiên!

Vâng, chúng ta sẽ được đội mào triều thiên!

Vâng, chúng ta sẽ được đội mào triều thiên!

Và khi cuộc chiến kết thúc, chúng ta sẽ được đội mào triều thiên

Trong Giê-ru-sa-lem mới.

Được đội mào triều thiên, được đội mào triều thiên,

Được đội mào triều rạng rỡ sáng ngời.

Và khi cuộc chiến chấm dứt, chúng ta sẽ được đội mào triều thiên

Trong Giê-ru-sa-lem mới.

Được đội mào triều thiên, được đội mào triều thiên,

Được đội mào triều rạng rỡ sáng ngời.

Và khi cuộc chiến chấm dứt, chúng ta sẽ được đội mào triều thiên

Trong Giê-ru-sa-lem mới.

222 Điều này là, theo quan điểm của tôi, giống như Đức Thánh Linh đã giáng xuống vào Ngày lễ Ngũ Tuần, phá tan mọi công cùm.

223 Tôi chỉ chợt để ý, đứng đây trong buổi nhóm là một anh em Mennonite. Tại Indianapolis, anh đến trong, tình trạng bị bệnh động kinh đã nhiều, nhiều năm. Và Đức Thánh Linh đã gọi anh ra, trong buổi nhóm, tôi tin như vậy. Và anh đã không còn bị một cơn động kinh nào nữa. Chúa là Đức Chúa Trời đã chữa lành anh và khiến cho anh hoàn toàn, khỏe mạnh; một thầy truyền đạo Mennonite.

224 Ồ, Ngài chẳng tuyệt vời sao! Không ai biết được, ngoài những người đã từng nếm biết sự nhân từ của Ngài, biết Ngài tốt lành là thể nào!

225 Bây giờ, thưa các bạn, theo quan điểm của tôi, đây là niềm tin thuở xưa, lúc Chúa Jêsus Christ đến trong giữa chúng ta và ban phước cho chúng ta. Chúng tôi rất vui mừng vì sự có mặt của anh ở đây. Tôi tin rằng mọi người đều ở trong sự Hiện diện Thiêng liêng hiện có, ngay bây giờ, nếu đức tin của anh chị em đã nhấn chìm mọi nghi ngờ ra phía sau, thì anh chị em được tự do bây giờ. Chỉ đừng bao giờ nói đến bệnh tật nữa, từ giờ trở đi. Hãy tiếp tục đi. Anh chị em đã giao phó căn bệnh của mình cho một bác sĩ; bây giờ hãy giao phó nó cho Chúa Jêsus. Ngài đã giải phẫu anh chị em và đã lấy đi mọi nghi ngờ, để anh chị em có thể nhận được điều đó. Xin Chúa ban phước cho anh chị em.

Là niềm tin thuở xưa,
Và nó thật tốt lành cho tôi.

Nó là niềm tin thuở xưa,
Nó là niềm tin thuở xưa,
Nó là niềm tin thuở xưa,
Và nó thật tốt lành cho tôi.

Khiến tôi yêu mọi người,
Khiến tôi yêu mọi người,
Khiến tôi yêu mọi người,
Và nó thật tốt lành cho tôi.

Ôi, nó là niềm tin thuở xưa,
Nó là niềm tin thuở xưa,
Nó là niềm tin thuở xưa,
Và nó thật tốt lành cho tôi.

...khi tôi sắp chết,
Nó sẽ tốt cho tôi khi tôi sắp chết,
Nó sẽ tốt cho tôi khi tôi sắp chết,
Và nó thật tốt lành cho tôi.

Nó là niềm tin thuở xưa,
Nó là niềm tin thuở xưa,
Nó là niềm tin thuở xưa,
Và nó thật tốt lành cho tôi.

ĐỨC TIN LÀ SỰ ĐẮC THẮNG CỦA CHÚNG TA VIE58-1004

(Faith Is Our Victory)

Sứ điệp này được giảng bởi Anh William Marrion Branham, được ban phát bản gốc bằng tiếng Anh vào tối thứ Bảy, ngày 4 tháng Mười, năm 1958, tại Đền tạm Branham ở Jeffersonville, Indiana, U.S.A., được lấy từ một băng ghi âm từ tính và được in nguyên văn bằng tiếng Anh. Bản dịch Tiếng Việt này được in và phân phát bởi Cơ quan xuất bản Voice Of God Recordings.

VIETNAMESE

©2021 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org